

DAR BITVY

ČARODĚJŮV PRSTEN – KNIHA SEDMNÁCT

MORGAN RICE

Morgan Rice

Dar Bitvy

Серия «Čarodějův Prsten», книга 17

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=43694175

Dar Bitvy. Čarodějův Prsten 17:

ISBN 9781632918277

Аннотация

ČARODĚJŮV PRSTEN má všechny rysy potřebné pro jasný úspěch: hlavní i vedlejší příběh, záhadná atmosféra, stateční rytíři a rozkvétající vztahy, které zacelují rány na zlomených srdcích, a dále také podvod či zrada. Slibuje dlouhé hodiny zábavy a jistě uspokojí všechny věkové kategorie. Dílo najde své místo v knihovnách u všech příznivců fantasy literatury. Books and Movie Reviews, Roberto Mattos (o knize Cesta hrdiny) DAR BITVY (kniha č. 17) je velkým finále ságy bestsellerů jménem ČARODĚJŮV PRSTEN, která začíná knihou CESTA HRDINY! V DARU BITVY Thor čelí poslední a největší zkoušce, která jej zavede hluboko do Krvavé země, kde se pokusí osvobodit Guwayna. Protivníci, kteří se mu tam postaví do cesty, budou mocnější než kdykoliv předtím. Brzy zjistí, že stojí proti celé armádě temnoty, se kterou se ani jeho moc nemůže měřit. Zjistí však, že existuje předmět, který by mu mohl pomoci – předmět, který byl po celé věky držen v utajení. Musí se tedy vydat jej získat než bude příliš pozdě, protože osud Prstenu již opět závisí

jenom na něm. Gwendolyn dodrží slovo, které dala králi Útesu a vstoupí do věže kultu, který sužuje jeho království, aby zjistila, jaká tajemství se tam ukrývají. Tak se nakonec dostane zpátky k Argonovi a dokonce i k jeho učiteli, od kterého se naučí největšímu tajemství ze všech. I na tom bude záviset osud jejích lidí. Když je Útes odhalen Impériem, započne invaze největší armády, jakou svět kdy spatřil a je na Gwendolyn, aby království bránila a posléze vedla celý národ na další útěk. Thorovi bratři, bývalí legionáři, mezitím čelí vlastním překážkám, zatímco Angela pomalu umírá na lepru. Darius bojuje po boku svého otce v imperiálním Kapitolu, když jej nečekaný zvrat osudu přivede do situace, když už nemá co ztratit a najde cestu ke svým zvláštním silám. Erec s Alistair si probojovávají cestu po řece k Volusii a pokračují ve svém hledání ztracené Gwendolyn. Godfrey si na své vlastní cestě konečně uvědomí, že se musí jednou provždy rozhodnout, jestli se chce stát opravdovým mužem nebo ne. Volusia je v obležení řádu rytířů Sedmi a je nucena podstoupit další zkoušku svého domnělého božství a dokázat, že je skutečně schopna sama vládnout mužům a celému Impériu, zatímco Argon si uvědomí, že se jeho úkol na světě naplnil a že se musí obětovat pro dobro ostatních. Schyluje se k poslední epické bitvě mezi dobrem a zlem, která ovlivní osud Prstenu už napořád. Díky promyšlenému budování fantasy světa a charakteristikám postav je DAR BITVY epickým příběhem o přátelství a lásce, rivalitě a spolupráci, o rytířích a dracích, intrikách a politických machinacích, o dospívání, o zlomených srdcích, o podvodu, ambicích a zradě. To vše je zasazeno do důkladně promyšleného fiktivního fantasy světa. Je to příběh o cti a odvaze, o osudu a předurčení, a také o magii. Je to fantasy, jež nás přivede do světa, na který už potom nikdy nezapomeneme, a které osloví čtenáře obou pohlaví a každého věku. Našlapané akci... Vypravěčský styl

Riceové je bohatý a příběh poutavý. Publishers Weekly (o knize Cesta hrdiny)

Содержание

KAPITOLA PRVNÍ	15
KAPITOLA DRUHÁ	23
KAPITOLA TŘETÍ	28
KAPITOLA ČTVRTÁ	34
KAPITOLA PÁTÁ	44
KAPITOLA ŠESTÁ	48
KAPITOLA SEDMÁ	56
KAPITOLA OSMÁ	61
KAPITOLA DEVÁTÁ	67
KAPITOLA DESÁTÁ	75
KAPITOLA JEDENÁCTÁ	80
KAPITOLA DVANÁCTÁ	85
KAPITOLA TŘINÁCTÁ	93
KAPITOLA ČTRNÁCTÁ	97
KAPITOLA PATNÁCTÁ	102
Конец ознакомительного фрагмента.	106

Morgan Rice

Dar Bitvy.

Čarodějův Prsten 17

Morgan Rice

Morgan Rice je autorkou epické fantasy ságy ČARODĚJŮV PRSTEN, která obsahuje 17 knih, a která je podle USA Today bestesellerem číslo 1; série UPÍŘÍ ŽURNÁLY, obsahující zatím 11 knih, bestseller číslo 1 v USA; bestselleru číslo 1 v USA série TRILOGIE PŘEŽITÍ, post apokalyptického thrilleru skládajícího se zatím ze 2 knih; a také zbrusu nové epické fantasy série KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ, skládající se zatím ze dvou knih. Autorčiny knihy jsou dostupné v tištěné i audio verzi, a byly přeloženy do více než 25 jazyků.

Morgan se ráda zajímá o názory svých čtenářů, takže se prosím nezdráhejte navštívit její webové stránky www.morganricebooks.com, kde se můžete přidat do seznamu kontaktů, získat knihu zdarma, stejně jako další akční bonusy, stáhnout si zdarma bonusy, mít přehled o posledních novinkách, přidat se na autorčin Facebook či Twitter, a jednoduše být s Morgan v kontaktu!

Vybrané ohlasy na tvorbu Morgan Rice

„ČARODĚJŮV PRSTEN má všechny rysy potřebné pro jasný úspěch: hlavní i vedlejší příběh, záhadná atmosféra, stateční rytíři a rozkvétající vztahy, které zacelují rány na zlomených srdcích, a dále také podvod či zrada. Slibuje dlouhé hodiny zábavy a jistě uspokojí všechny věkové kategorie. Dílo najde své místo v knihovnách u všech příznivců fantasy literatury.“

—*Books and Movie Reviews*, Roberto Mattos

„Velice zábavná epická fantasy.“

—*Kirkus Reviews*

„Můžeme zde spatřit zrození něčeho výjimečného.“

—*San Francisco Book Review*

„Našlapané akcí.... Vypravěčský styl Riceové je bohatý a příběh poutavý.“

—*Publishers Weekly*

„ Velmi čtivá fantasy Počátek něčeho, co má ambice stát se oblíbenou fantasy ságou pro mladé čtenáře.“

—*Midwest Book Review*

Další knihy od Morgan Rice

CESTA OCELI

POUZE KDO JE HODEN (Kniha č.1)

KORUNA A ČEST

OTROK, VÁLEČNÍK, KRÁLOVNA (Kniha č.1)

KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ

VZESTUP DRAKŮ (Kniha č.1)

POVSTÁNÍ STATEČNÝCH (Kniha č.2)

OTĚŽE CTI (Kniha č. 3)

ZROZENÍ UDATNOSTI (Kniha č. 4)

ŘÍŠE STÍNŮ (Kniha č. 5)

NOC STATEČNÝCH (Kniha č. 6)

ČARODĚJŮV PRSTEN

CESTA HRDINY (Kniha č.1)

POCHOD KRÁLŮ (Kniha č.2)

OSUD DRAKŮ (Kniha č.3)

POKŘIK CTI (Kniha č.4)

SLAVNÁ PŘÍSAHA (Kniha č.5)

ÚTOK CHRABRÝCH (Kniha č.6)

OBŘAD MEČŮ (Kniha č.7)

MOC ZBRANÍ (Kniha č.8)
NEBE KOUZEL (Kniha č.9)
MOŘE ŠTÍTŮ (Kniha č.10)
PANOVÁNÍ OCELI (Kniha č.11)
ZEMĚ OHŇŮ (Kniha č.12)
VLÁDA KRÁLOVEN (Kniha č.13)
BRATRSKÁ PŘÍSAHA (Kniha č.14)
SEN SMRTELNÍKŮ (Kniha č.15)
RYTÍŘSKÉ KLÁNÍ (Kniha č.16)
DAR BITVY (Kniha č.17)

TRILOGIE PŘEŽITÍ

ARÉNA JEDNA: OTROKÁŘI (Kniha č.1)
ARÉNA DVĚ (Kniha č.2)
ARÉNA TŘI (Kniha č.3)

PADLÝ UPÍR

PŘED ÚSVITEM (Kniha č.1)

UPÍŘÍ ŽURNÁLY

PROMĚNĚNÁ (Kniha č.1)
MILOVANÁ (Kniha č.2)
ZRAZENÁ (Kniha č.3)
PŘEDURČENÁ (Kniha č.4)
ŽÁDANÁ (Kniha č.5)
ZASNOUBENÁ (Kniha č.6)

ZASLÍBENÁ (Kniha č.7)

NALEZENÁ (Kniha č.8)

VZKŘÍŠENÁ (Kniha č.9)

TOUŽÍCÍ (Kniha č.10)

PROKLETÁ (Kniha č.11)

POSEDLÁ (Kniha č. 12)

KINGS AND SORCERERS

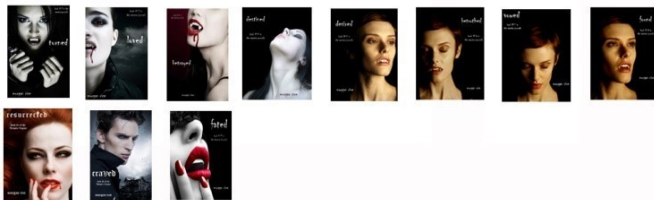
THE SORCERER'S RING

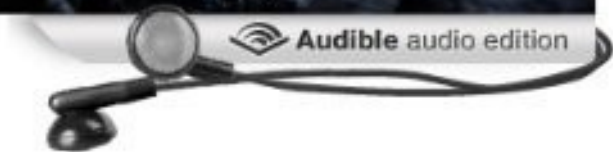

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

**Poslechněte si sérii ČARODĚJŮV
PRSTEN ve formátu audio knihy!**

Copyright © 2014 Morgan Rice

Všechna práva vyhrazena. S výjimkou povolení podle U.S.

Copyright Act 1976, žádná z částí této publikace nesmí být, bez předchozího svolení autora, za žádných okolností reprodukována, distribuována nebo převáděna do jakýchkoliv jiných formátů, ani uchovávána ve sdílené databázi.

Tento ebook je licencován výlučně pro Vaše osobní využití. Tento ebook nesmí být dále prodáván nebo darován ostatním lidem. Pokud chcete knihu sdílet s další osobou, zakupte si prosím další kopie. Pokud čtete tuto knihu, ale nezakoupili jste si ji, nebo nebyla zakoupena pouze pro Vaše použití, vraťte ji prosím a pořídte si svou vlastní kopii. Děkujeme, že respektujete usilovnou práci, kterou autorka na vznik tohoto titulu musela vynaložit.

Obsah této knihy je fiktivní. Jména, osobnostní charakteristiky, organizace, místa, události a konflikty jsou beze zbytku produktem autorčiny představitosti, nebo je jejich použití fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, ať již živými nebo mrtvými, je čistě náhodná.

Copyright obálky Photosani v licenci Shutterstock.com.

*Pro Jakea Maynarda.
Skutečného bojovníka.*

„Ty jdeš proti mně s mečem, kopím a oštěpem, já však jdu proti tobě ve jménu Hospodina zástupů, Boha izraelských řad, kterého jsi potupil.

--David Goliášovi

První kniha Samuelova, 17:45

KAPITOLA PRVNÍ

Thorgrin stál na divoce se zmítající palubě lodi, zíral před sebe a pomaloučku si začínal uvědomovat, co právě provedl. Šokovaně se díval na svou vlastní ruku, která stále ještě svírala Meč mrtvých a potom vzhlédl, aby pohlédl Reecovi do tváře. Našel v ní výraz vypovídající o bolesti, nepochopení a zradě. Thorovy ruce se roztřáslly, když si naplno uvědomil, že právě bodl do hrudi svého nejlepšího přítele a ten mu teď přímo před očima umírá.

Nechápal, jak se to mohlo stát. Loď sebou zuřivě zmítala a najednou byli z Úžin šílenství zase venku. Proudý se rychle uklidnily, tenký pruh nebe nad jejich hlavami se znovu roztáhl do široké oblohy a oni se opět ocitli v pokojných vodách jezera.

Jakmile se tak stalo, hlasy z Thorovy mysli zmizely a on se začal cítit zase jako dříve. Svět byl opět jasně srozumitelný a jeho tělo jej poslouchalo. Díval se na Reece a měl pocit, že i jemu krvácí srdce. Ten koho bodnul nebyl nepřítel, nýbrž naopak ten nejvěrnější druh ze všech. Thor jej bodnul, když byl v moci něčeho většího než byl on sám. Zmocnilo se ho jakési šílenství, které nedokázal kontrolovat a které z něj učinilo loutku.

„NE!“ vykřikl ochraptěle.

Vytáhl Meč mrtvých z Reecovy hrudi. Jeho přítel zalapal po dechu a začal padat k zemi. Thor zahodil ten zpropadený meč stranou, padl na kolena a zachytil Reece do náručí. Musel najít

nějaký způsob jak jej zachránit.

„Reeci!” křičel zoufale.

Začal mu dlaní tlačit proti ráně ve snaze zastavit krvácení. Horká krev ale proudila mezi jeho prsty dál a Reecovo tělo sláblo.

Elden, Matus, Indra a Angela byli rovněž osvobozeni ze spárů šílenství a teď se vrhli k Thorovi. Ten zavřel oči a začal se usilovně modlit za nějaký zázrak, který by situaci ještě zvrátil a vrátil jeho přítele zpátky do života.

Tu za sebou uslyšel kroky. Spatřil Selese, která spěchala k nim a byla bílá jako smrt. Její oči zároveň nadpřirozeně zářily. Padla na kolena vedle Reece a vztáhla po něm ruce. Thor jej pustil a díval se na světlo, které se začalo šířit z jejího těla. Málem by zapomněl, že Selese je léčitelka.

Podívala se na něj žhnoucím pohledem.

„Jenom ty sám ho můžeš zachránit,” řekla naléhavě. „Polož mu znovu ruku na ránu.”

Thor poslechl co mu poručila a přiložil ruku. Selese položila tu svoji přes jeho. Okamžitě pocítil ohromnou vlnu hřejivé síly, proudící z její dlaně přes jeho ruku do Reecova těla.

Zavřela oči a začala si pro sebe cosi mumlat. Thor cítil, že se teplo ještě zvyšuje. Modlil se, aby nějak její snahu podpořil. Modlil se, aby se Reece uzdravil a odpustil mu, že se nechal ovládnout tou mocí. Ať už to bylo cokoliv.

A potom najednou s ulehčením sledoval jak Reece pomaloučku otevírá oči. Několikrát zamrkal a potom se dokonce

pomaloučku posadil.

Thor užasle sledoval, jak se Reece podíval na ránu ve své hrudi, která se přímo před jejich očima rychle zacelovala. Selesiny schopnosti byly dechberoucí.

„Bratře!” vykřikl Thorgrin.

Nahnul se k Reecovi a objal jej. Ten se trochu nechápavě rozhlédl po ostatních a potom Thora váhavě objal též. Thor mu pomohl zpět na nohy.

„Ty žiješ!” vydechl, jako by tomu ani sám nemohl uvěřit. Po všech těch bitvách a dobrodružstvích, kterými spolu prošli, bylo zcela nepředstavitelné, že by měl Reece ztratit.

„Proč bych neměl?” zeptal se Reece nechápavě. Rozhlédl se po tvářích ostatních a očividně nevěděl, která bije. Všichni mu věnovali ulehčené objetí.

Thor se však najednou zarazil. Uvědomil si, že jim chybí ještě někdo další. O'Connor.

Vrhnul se k zábradlí a začal očima prohledávat vodu. Vzpomněl si, že O'Connor přece v záchvatu šílenství skočil přes palubu.

„O'Connore!” rozkřičel se.

Ostatní se také vzpamatovali, doběhli k zábradlí a začali pohledem prohledávat hladinu. Thor si mohl krk ukrotit, když hledal v krvavých vodách kolem lodi i zpátky v soutěsce. A tu najednou O'Connora spatřil. Zmítal se v proudech přímo na okraji Úžin.

Thor nemeškal. Veden instinkty se přehoupl přes zábradlí a

nohama napřed skočil do krvavých vod.

Vysoká teplota i mazlavost tohoto podivného moře jej zaskočila. Bylo to spíše jako plavat v rozehřátém blátě než ve vodě.

Sebralo mu spoustu sil jenom se prodrat tím hnusem zpátky na povrch, aby se mohl nadechnout. Podíval se k O'Connorovi a viděl, že se jeho přítel začíná topit. V panice kolem sebe plácal rukama. Proud jej však již vynesl mimo soutěsku a tak i v jeho mysli šílenství již určitě polevilo.

Teď se však topil a Thor věděl, že jestli se k němu co nejrychleji nedostane, zmizí pod hladinou a už jej nikdy nikdo nenajde.

Thor zabral a vši silou se začal prodírat tou břečkou. Jenom pár temp stačilo, aby jej ramena rozbolela tak, jako kdyby celý den trénoval údery. Přesto se však k topícímu se O'Connorovi blížil.

Adrenalin jej hnál kupředu a dával mu medvědí sílu. Věděl, že je to teď nebo nikdy. Nadechl se, ponořil se celý pod hladinu a potom se mocně odrazil kupředu. Pokusil se otevřít oči v naději, že pod vodou něco spatří, ale rudá tekutina byla zcela neprůhledná. Navíc jej oči okamžitě začaly nesnesitelně štípat.

Musel se tedy spolehnout jenom na svůj instinkt. Namířil svoje zvláštní schopnosti tak, aby alespoň částečně dokázal vidět i bez očí.

Dalším mohutným odražením se posunul kupředu a nahmatal rukáv.

S nadějí O'Connora chytil a začal jej tahat k hladině. Kvůli hustotě vody byl hrozně těžký.

Thor se ze všech sil odrážel nohama a pomalu mířil zpátky k hladině. Jeho plíce řvaly po kyslíku, kašdický sval v těle pářil, ale on věděł, že nesmí polevit. V té husté kapalině byl mnohem větší tlak než v obyčejné vodě. Cítil, že mu to snad rozdrťí plíce. S každým záběrem ruky měl pocit, jako kdyby se snažil hýbat celým světem.

Když už si myslel, že to nezvládne a bude O'Connorem stažen zpátky do hlubiny, kde je oba potká ošklivá smrt, tu se najednou hladina nad ním rozevřela a on se vynořil. Byli nedaleko vstupu do Úžin šílenství. O'Connor vyplaval opodál, rozkašlal se a Thor si mohl konečně dokonale oddechnout.

Díval se, jak šílenství v očích jeho přítele mizí a pomaloučku se do nich opět navrácí přičetnost.

O'Connor vykašlal chuchvalec krvavé vody, zmateně se rozhlédl kolem sebe a potom se podíval na Thora.

„Co tady děláme?“ zeptal se zmateně. „Kde to jsme?“

„Thorgrine!“ ozval se hlas.

Oslovený uslyšel, jak za ním něco dopadlo do vody, otočil se a spatřil lano hozené z paluby jejich lodi. U zábradlí stála Angela s ostatními, kteří mezitím otočili plavidlo, aby jim mohli pomoci.

Thor pevně uchopil lano, O'Connora si podepřel druhou rukou a dal znamení Eldenovi, který už byl připravený začít je oba svou ohromnou silou vytahovat nahoru. Ostatní členové družiny se přidali, a tak se oba brzy šťastně dostali na palubu. Dopadli

na ni jako umáčené, odporně zapáchající krvavé smotky.

Oba dva leželi zcela vyčerpaní na palubě, kašlali krvavou vodu a dívali se jeden na druhého. Thor spatřil v O'Connorových očích obrovskou vděčnost. Nebylo potřeba žádných slov, jako poděkování to zcela stačilo. Bojovali spolu už tak dlouho, že už si to stejně všechno dávno mnohokrát řekli. Obětovat se jeden pro druhého bylo něco, co dělali každou chvíli. Právě proto ještě pořád byli naživu.

O'Connor najednou vyprskl smíchy.

Thor se nejprve zalekl, že jej šílenství ještě zcela neopustilo, ale potom si uvědomil, že je jeho přítel v naprostém pořádku. Smál se sám sobě a z radosti, že opět svobodně dýchá. Byl zase sám sebou.

Thor se dal do smíchu též a ostatní se záhy přidali. Bylo už opravdu stěží uvěřitelné, že navzdory tomu všemu, čím si prošli, stále ještě žijí.

Potom vytáhli Thora s O'Connorem zpátky na nohy a ještě je radostně objali. Jejich loď se konečně pohupovala na vodách klidně a mířila dál do té zvláštní země.

Thor spokojeně sledoval, jak se s každou vteřinou vzdalují dál a dál od té strašlivé soutěsky. Cítil se čím dál silnější. Zvládli to, propluli Úžinami šílenství, i když zato málem zaplatili strašlivou cenu. Thor si nemyslel, že by přežili, kdyby se pokusili projet ještě jednou.

„Tam!“ zvolal najednou Matus.

Všichni se podívali směrem, kterým ukázal, a užasli. Před

nimi se rozkládal zcela nový pohled. Pevnina Krvavé země. Byl to temný svět, nad kterým se neustále převalovaly těžké mraky a okolní voda byla i nadále krvavě rudá a lepavá. Země samotná byla černá jako uhel, zcela prosta jakýchkoliv stromů či jiných známek života. Vypadala jako hromada bláta a popela.

Thorovo srdce se roztlouklo rychleji, když v dálce spatřil obrovský černý hrad, postavený zřejmě ze stejného materiálu jako byl zbytek té země. Vypadal vlastně jako kdyby z ní přímo vyrůstal. Thor okamžitě pocítil, že je to místo plné velkého zla.

Přímo ke hradu vedl úzký kanál, lemovaný z obou stran hořícími pochodněmi a na konci přehrazený padacím mostem. Thor viděl pochodně i v oknech hradu a najednou si byl jistý, jednoduše to věděl, že jeho Guwayne musí být někde tam uvnitř.

„Plachty naplno!“ zavelel s pocitem nové naděje.

Družina se vrhla do akce, rychle začala vykasávat plachty a chytat do nich vítr, který tu dul o poznání silněji. Vůbec poprvé, co dorazili do této prazvláštní země, pocítil Thor špetku optimismu. Možná, že naděje na záchranu jeho syna ještě není zcela mrtvá.

„Jsem ráda, že jsi naživu,“ ozvalo se za ním.

Thor se usmál na Angelu, poklekl k ní a objal ji.

„Já jsem taky rád, že jsi to zvládla,“ odpověděl.

„Nechápu, co se to stalo,“ řekla. „V jeden moment jsem byla v pořádku, a najednou... jako kdyby mě něco ovládlo.“

Thor zakroutil hlavou a snažil se na ten pocit raději zapomenout.

„Šílenství je nejhorší nepřítel ze všech,“ odpověděl. „Naše vlastní já se může stát hrozbou, kterou nejsme schopni porazit.“

Dívka se zamračila.

„Stane se něco hrozného znovu?“ zeptala se a ustaraně si přitom prohlížela okolí. „Je tu nějaké další místo hrůzy?“

Thor se rozhlížel také. Musel přemýšlet o tom samém, když tu se najednou odpověď nabídla sama od sebe. Příliš brzy než aby byla vítána.

Ozvalo se hlasité zašplouchání, jako když se vedle lodi právě vynořila obrovská velryba. Všichni se podívali na tu nejohybnější obludu, kterou kdy na vlastní oči spatřili. Vypadala jako ohromná, třicet metrů dlouhá oliheň zářivě rudé barvy. Vyletěla z vody vedle lodi a doširoka roztáhla zdánlivě nekonečně dlouhá chapadla. Patřila na ně žlutýma očima plnýma zloby. Pod nimi byla mohutná tlama, plná řad ostrých žlutých zubů. Obluda vyskočila několik metrů nad lepkavou krvavou hladinu a letěla přímo proti jejich lodi, stahujíc přitom chapadla tak, aby je záhy mohla uchopit a rozlámat na kusy.

Na Thora i ostatní brzy padl její stín, oznamující, že právě unikli z jedné hrůzy jenom proto, aby se vrhli do další.

KAPITOLA DRUHÁ

Imperiální velitel znovu a znovu bičoval svou zertu a uháněl na ní napříč Velkou Pustinou po stopě, kterou sledoval již celé dny. Jeho muži se stále snažili držet za ním. Už mleli z posledního, protože jim ani teď ještě nedopřál minutu odpočinku. Jeli dokonce i v noci. Ten muž dobře věděl, jak dostat ze zerty úplně všechno a to samé platilo i o lidech.

Sám se sebou neměl sebemenší slitování a tím méně ho pociťoval se svými muži. Chtěl, aby nehleděli na únavu, horko, ani chlad – obzvláště na svaté misi, jako byla tato. Pokud ta stopa totiž vede tam, kam tajně doufal – tedy do legendárního Útesu – změní to historii Impéria navždy.

Zabořil ostruhy do zertiných slabin, až zvíře vykřiklo a vyrazilo kupředu tak rychle, že už jeho nohy téměř nestíhaly. Jezdec na to nedbal a bez přestání sledoval stopu na zemi. Už takto v životě stopoval mnohokrát a na konci každé stopy vždycky jejího autora zabil. Ještě nikdy však pronásledování nebylo tak zajímavé jako tentokrát. Věděl, že je jenom krůček od odhalení největšího tajemství v historii Impéria. Pokud se to podaří, jeho jméno se stane nesmrtelným a bude se o něm vyprávět ještě po mnoho generací.

Vystoupali na jedno z nečetných pouštních návrší, když tu uslyšel sílící hučivý zvuk přicházející bouře. Očekával, že spatří písečnou smršť, která se valí jejich směrem, ale namísto toho

zůstal v úžasu zírat. To, co spatřil, sice byla písečná bouře, ale namísto aby se valila krajinou, stála jako stěna na místě a vypínala se od země až do nebes.

Na několik dlouhých minut se tam zastavili a pozorovali, zda se bouře skutečně nehýbe. Takový jev byl zcela nevysvětlitelný. Vypadalo to jako hradba ze zvířeného písku, která jednoduše seděla na jednom místě. Mohli se pouze dohadovat o tom, co leží na druhé straně. Jeho domněnka, že by to mohl být bájný Útes, se tím ještě posílila.

„Tvoje stopa tu končí,“ řekl jeden z vojáků posměšně.

„Přes tu bouří se nedostaneme,“ řekl jiný.

Velitel však pomalu zakroutil hlavou a zamračil se na ně.

„A co když na druhé straně toho písku leží něco, co stojí za objevení?“ odsekl.

„Na druhé straně?“ zeptal se voják. „Jsi blázen? Není to nic než písečná bouře uprostřed nekonečné pustiny. Na druhé straně je další ohromný kus ničeho.“

„Přiznej si porážku,“ dodal jiný. „Obrátme to domů – pokud ne, pojedeme bez tebe.“

Velitel se k nim otočil. To byla do nebe volající drzost. V jejich očích však spatřil, že to myslí vážně. Věděl, že musí rychle jednat, jestli tu vzpouru chce zažehnat.

Pohybem rychlým jako blesk sáhl k opasku, vytrhl z něj dlouhou zakřivenou dýku a snad ještě rychleji ji zabodnul do krku jednoho z nich. Muž vykřikl, padl na záda své zerty a potom se svezl na pouštní podloží, které okamžitě začalo dychtivě

pít jeho krev. Tu se najednou ze země vyrojilo stádo pouštních žravých brouků a během několika vteřin jej obsypali a dali se do jídla.

Ostatní to sledovali a v očích už se jim opět zračila vystrašená poslušnost.

„Ještě někdo další by se chtěl protivit mým rozkazům?“ zavrčel velitel.

Muži se na něj nervózně dívali, ale nikdo už nic neřekl.

„Bud' vás zabije poušť, anebo já,“ dodal. „Volba je na vás.“

Potom najednou vykřikl jako když se chystá do boje, otočil na místě zertu a vyrazil přímo proti písečné stěně. Věděl, že jej tam může potkat smrt. Věděl i to, že jej ostatní budou následovat a když po chvíli uslyšel jejich křik, kterým pobízeli svá zvířata, samolibě se pousmál. Samozřejmě, bez něj by byli úplně ztraceni.

Když vstoupil do písečného víru, vykřikl. Najednou se do něj opřely miliony jemných zrněk písku a snažily se jej strhnout ze sedla, neustále měnily směr a přibývaly na síle s tím, jak se do stěny nořil hlouběji. V uších mu hučelo, jako kdyby si z nich udělali hnízdo sršni. On však nepřestával pobízet protestující zertu, aby uháněla dál a hlouběji dovnitř. Cítil, jak jej písek bije do obličeje, proniká do uší, nosu, úst i očí a nevěděl, jestli o pár metrů dál ještě vůbec bude schopen dýchat.

Nezastavil se.

Když už začal sám o sobě pochybovat a přemýšlet, že jeho muži nakonec měli pravdu, že ta cesta nikam nevede a oni v té bouři všichni zemřou, tu se najednou jeho svět znovu projasnil

a on projel skrz. Síla písku prudce slábla, stejně jako bzučivý hukot, a nad hlavou se mu opět otevřelo blankytně modré pouštní nebe. Asi ještě nikdy v životě nebyl tak šťastný, že jej vidí.

Hned za ním se z bouře vynořil i zbytek jeho družiny. Všichni kašlali písek a vypadali více mrtví než živí – ale i oni to na druhou stranu zvládli.

Velitel se rozhlédl a užasl. Jeho srdce se rozbušilo jako o závod a dech byl náhle přerývaný, protože to, co před sebou spatřil, mělo sladký nádech vítězství a triumfu většího, než v jaký pro sebe ve svém životě kdy doufal. Před nimi se do ohromné výše vypínalo kruhově tvarované horské pásmo. To místo nemohlo být zaměněno s žádným jiným.

Útes!

Ležel na obzoru přímo před nimi, tyčil se k obloze a jeho vzdálené konce se ztrácely v dálce. Na vrcholku viděl pevnosti a věžičky s ochozy, na nichž se blyštěla zbroj rytířských hlídek.

Našel ho. On a nikdo jiný byl tím, kdo objevil bájný Útes.

Jeho muži se zastavili vedle něj a i oni na ten výjev zírali s otevřenými pusami. Všichni konečně pochopili důležitost této výpravy. Všichni budou hrdinové a imperiální písňe se o nich budou pět ještě několik staletí.

Velitel se na ně s širokým úsměvem podíval. Najednou na něj hleděli s úctou. Potom trhnul za otěže, aby svou zertu otočil a připravil se vjet zpátky do písečné stěny. Pojede celou cestu znovu bez přestávky, až se dostane k nějaké imperiální pevnosti, odkud podá Rytířům Sedmi hlášení, co on sám osobně objevil.

Potrvá jen několik dní než se veškerá branná moc Impéria začne stahovat k tomuto místu, aby jej dobyla. Milion vojáků bude vyslán, aby rozdrtil ty blyštivé rytíře. Projdou písečnou stěnou, slezou Útes a potom zaberou poslední zbývající svobodné teritorium v Impériu.

„Muži,“ zahřměl slavnostně. „Náš čas nadešel. Připravte se otisknout svá jména do historie.“

KAPITOLA TŘETÍ

Kendrick, Brandt, Atme, Koldo a Ludvig kráčeli pouští vstříc vycházejícím sluncím. Byli opěšalí a už na cestě strávili celou noc, ale nic z toho je nemohlo zastavit při hledání Kadena. Kráčeli beze slov, co noha nohu mine, všichni s rukama připravenýma na zbraních a neustále ve střehu před Písečnými Chodci. Stovky jejich stop je vedly hlouběji a hlouběji do té vyprahlé krajiny.

Kendrick přemýšlel, jestli ta cesta vůbec někdy skončí. Přemítal, jak se to seaběhlo, že se znovu ocitl v této pozici uprostřed Velké Pustiny, bez koní, zásob a s malou nadějí na návrat zpátky do civilizace. Veškeré naděje museli vkládat do zbytku družiny, která se vydala zpátky k Útesu, aby tam zajistila nové koně a vrátila se po stopě za nimi. Pokud však selžou, bude Kendrickova skupina jenom stěží schopna dojít pěšky zpět.

Rytířská čest si však takové rozhodnutí žádala. Kaden byl nadějný mladý bojovník s velkým srdcem, navíc byl z přímé královské linie a nemohl být jenom tak ponechán osudu. Sám se té noci postavil statečně na stráž, aby dokázal ostatním, že je dostatečně silný. Jenže potom byl unesen těmi bytostmi. Koldo s Ludvigem se od něj, navzdory malým nadějím na záchranu, nemohli jen tak odvrátit a Kendrick s ostatními zase byli zavázáni jim. Rytíři z Útesu jim nabídli přístřeší v době nejvyšší nouze a teď přišel čas, kdy jim jejich milosrdenství mohli oplatit

– ať už bude cena jakákoliv. Smrt pro rytíře koneckonců zase tolik neznamenala – ne v porovnání se ctí. Ta byla naopak vším.

„Pověz mi víc o Kadenovi,“ obrátil se Kendrick ke Koldovi, aby nějak prolomil monotónní ticho.

Koldo se na něj podíval a povzdychl si.

„Je to jeden z nejlepších adeptů na rytíře, jaké jsem kdy viděl,“ odpověděl. „Jeho srdce bylo odjakživa větší než počet let, která prožil. Přál si být mužem ještě předtím, než se vůbec stal z dítěte chlapcem. Chtěl se ohánět mečem, když ještě ani neměl dostatek sil, aby jej uzvedl.“

Zakroutil hlavou.

„Nepřekvapuje mě, že se vydal na hlídku tak daleko a že si vybral zrovna tu nejtěžší dobu. Nikdy se před ničím neskláněl a ochrana ostatních byla jednou z jeho priorit.“

Ludvig se rozhodl zapojit se do rozhovoru.

„Kdyby byl unesen kdokoliv jiný,“ řekl, „naš malý bratříček by byl první, kdo by se hlásil na výpravu za jeho osvobozením. Možná je z nás nejmladší, ale opravdu představuje to nejlepší z nás všech.“

Kendrick si o Kadenovi, soudě podle hovorů, které spolu vedli, ostatně myslel něco podobného. I on viděl, že má chlapec bojovnického ducha a navzdory svému věku je velmi statečný. Odjakživa byl přesvědčen, že věk má s chrabrostí jenom pramálo společného a mladý princ mu to jenom potvrzoval. Buď člověk měl duši válečníka, anebo ji neměl. Nebylo to nic, čemu by se dalo naučit.

Znovu se odmlčeli a dlouhou chvílí pokračovali v chůzi jenom za skučení pouštního větru. Po chvíli se však odhodlal promluvit Brandt.

„A co ti Píseční Chodci?“ zeptal se Kolda.

Ten se na něj podíval, ale pokračoval v chůzi.

„Je to kmen divokých nomádů,“ odpověděl. „Spíše příšery než lidé. Svým způsobem jsou nám ale prospěšní, protože chrání periferii Písečné Stěny.“

„Jenže jsou to i lidožrouti,“ přidal se Ludvig. „Jsou poměrně známí tím, že odvádějí své oběti hluboko do pouště.“

„Kam?“ zeptal se Atme.

Koldo s Ludvigem se na sebe temně podívali.

„Na místo shromáždění – místo, kde provádějí rituál, během kterého oběť roztrhají na kusy.“

Kendrick se otřásl, když si představil osud, který na Kadena čekal.

„Potom nesmíme ztrácet čas,“ řekl. „Poběžíme, co říkáte?“

Všichni si vyměnili pohledy. Byli uprostřed ohromné pouště, slunce stoupala nad obzor, s každou minutou zvyšovala teplotu vzduchu a oni přitom byli navlečení ve zbroji. Pohybovat se tu jinak než úsporným krokem bylo velice riskantní.

Přesto však nikdo z nich nezaváhal a jeden po druhém se rozběhli. Jejich tváře brzy zalil pot a dech se jim protáhl. Věděli, že musí Kadena najít co nejrychleji, jinak poušť zabije nejenom jeho, ale i všechny ostatní.

Kendrick stěží popadal dech, ale nepřestával běžet. Druhé slunce nyní bylo přímo v nadhlavníku, jeho paprsky se odrážely od písku a oslepovaly je. Bylo vedro k zalknutí. Přesto však nikdo z nich nezpomaloval a za chřestivých zvuků své zbroje se jako velcí obrnění brouci dále protloukali pouští. Pot je přitom štípal v očích tak, že už ani pořádně neviděli, co je před nimi. Jejich plíce doslova hořely a bylo jenom stěží se dohadovat, zda to bylo kvůli teplotě vzduchu nebo kvůli vzrůstajícímu kyslíkovému dluhu. Takové strašlivé horko Kendrick snad ještě nikdy předtím nezažil. Bylo to tak intenzivní, že měl pocit, že se jeho tělo začne v brnění brzy péct.

Uvědomoval si, že tímto tempem a v takovém vedru to už nikdo z nich dlouho nevydrží. Brzy se jeden po druhém zhroutl a stane se z nich potrava pro brouky stejně jako se to předtím přihodilo jejich koním. Navíc nad nimi už delší dobu kroužilo hejno supů, čekajících na svůj okamžik a vědoucích, že je nevyhnutelný. Dobře poznali, kde se brzy objeví šance urvat si něco k snědku.

Kendrick se díval na stopy Chodců, táhnoucí se jako rovná čára k horizontu a nechápal, jak se jim mohlo podařit urazit tak obrovskou vzdálenost tak rychle. Modlil se, aby byl Kaden stále ještě naživu a aby tato výprava měla alespoň smysl a naději. Přesto se však nemohl ubránit pochybnostem, že jeho únosce

vůbec někdy dostihnou. Nezdálo se totiž, že by jejich stopy byly čerstvější.

Rozhlédl se po ostatních a shledal, že už se spíše potácí než běží. Všichni byli odhodláni pokračovat do padnutí, ale jejich těla už začala vypovídat poslušnost. On sám na tom nebyl o mnoho lépe. Zároveň však věděl, že jestli se teď zastaví, bude to znamenat jejich smrt.

Chtěl prolomit mlčení, ale byl tak unavený, že už ani neměl sílu mluvit. Namísto toho se jenom soustředil, aby jeho nohy pokračovaly v pohybu. Měl pocit, že každá váží minimálně metrák. Dokonce už ani neplýtval energií na to, aby se díval na obzor. Stejně by tam, jako už mnohokrát předtím, nespátřil nic než prázdnotu a ten pohled by jenom prohloubil zoufalství, jež se jich všech již začalo zmocňovat. Namísto toho tedy jenom zírali na zem, sledovali stopu a snažili se veškerou zbývající energii využívat jen a pouze k pohybu kupředu.

Vtom se však ozval jakýsi zvuk. Kendrick si nejprve myslel, že je jenom šálí unavené smysly, ale potom se to ozvalo znovu. Znělo to jako bzukot včelího roje. Přinutil se vzhlédnout, i když věděl, že je to hloupost a že stejně neobjeví nic než písek. Dokonce už se i bál doufat, že to bude jinak.

Jenže když tak učinil, jeho srdce se rozbušilo vzrušením. Ani ne dvě stě metrů od nich spatřil velké shromáždění Pouštních Chodců.

Rychle posunkem upozornil ostatní, aby je vytrhl z letargie. Všichni se překvapeně zastavili. Okamžik jejich bitvy nadešel.

Kendrick sáhl po meči a stejně jako ostatní pocítil, jak se mu v žilách rozlévá adrenalin.

Chodců byly desítky a mnozí už nové návštěvníky spatřili a otáčeli se k nim. I oni se připravili k boji. Potom vyrazili hrdelní pokřik a vrhli se do útoku.

Kendrick zvedl meč nad hlavu a s bojovým pokřikem Prstenu na rtech se jim vydal v ústrety. Byl připravený zabíjet, anebo se nechat zabít.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Gwendolyn s Krohnem a Steffenem procházela mlčky ulicemi hlavního města Útesu a její myslí neustále vířila Argonova zlověstná slova. Na jednu stranu měla radost, že se druid uzdravil a byl zase sám sebou – ale zpráva, kterou jí potom předal, zcela otřásla jejím světem. Podle toho, jak to řekl, to vypadalo, že se s Thorem již nikdy v životě nesetká.

Snažila se zadržovat slzy a odhodlaně kráčet k věži. Pokoušela se na ta slova nemyslet a nenechat proroctví, aby jí kazilo život. Ojakživa přece byla silnou osobností a tak to musí zůstat i teď. Možná, že budoucnost skutečně je daná, ale to ještě neznamená, že by se měla přestat snažit ji změnit. Osud se určitě nakonec nějak nechá ohnout. Člověk si to jenom musel dostatečně zoufale přát a být ochoten pro to obětovat cokoliv.

Tohle byl přesně ten případ. Gwendolyn jednoduše odmítala na Thorgrina s Guwaynem jenom tak zapomenout. Byla odhodlaná neblahou předpověď změnit. Bude se vzpírat vlastnímu osudu a obětuje tomu všechno, co si vesmír bude žádat. Že by měla pokračovat v životě, aniž by ty dva znovu potkala, to nepřipadalo v úvahu.

Krohn, jako by četl její myšlenky, zamručel a mazlivě se jí oťel o nohu. Vytrhnul ji tím z myšlenek. Vzhlédla a spatřila, že věž už je nedaleko. Vypínala se skoro téměř v centru města a sídlil v ní kult, o kterém jí král povídal. Gwendolyn mu

přisahala, že se do té věže vypraví a pokusí se vysvobodit jeho syna, vyzpovídá samotného vůdce kultu a pokusí se zjistit nějaké informace o prastarých knihách, které jsou snad ve věži drženy pod zámkem. Údajně v nich mělo být ukryto tajemství, jak zabránit zničení Útesu.

Gwenino srdce divoce tlouklo, když se blížila k věži. Neočekávala, že všechno půjde snadno, ale chtěla králi i Útesu pomoci. Ještě více si teď však přála být odsud pryč a hledat Thora s Guwaynem, než bude příliš pozdě. Kéž by tak měla po svém boku draka. Kéž by se tak Ralibar vrátil, vzal ji zpátky na svůj hřbet a společně se potom rozletěli do světa. Odletěli by daleko odsud a dostatečně vysoko, aby se jich ani Impérium netýkalo. Letěli by někam na druhý konec světa a znovu se setkali s Thorgrinem a Guwaynem. Kéž by se potom mohli vrátit do Prstenu a začít žít život jako dříve.

Gwen dobře věděla, že jsou to bláhové, nereálné sny. Prsten byl zničený a Útes byl posledním útočištěm, které měla. Musela teď naopak napnout všechny síly, aby jej pomohla zachránit.

„Má paní, mohu tě doprovodit do té věže?“

Gwen se podívala na Steffena. Kráčel vedle ní, jednu ruku připravenou na meči a jako vždy dohlížel na její bezpečí. Byl nejloajálnějším ze všech lidí, které kolem sebe měla a už pro ni za dobu, co se znali, vykonal tolik, že mu bude nadosmrti dlužná.

Zastavili se před padacím mostem, vedoucím ke vstupu do věže. Gwen se podezíravě rozhlédla.

„Vůbec se mi tohle místo nelíbí,“ řekl.

Poplácala jej po zápěstí.

„Jsi nejlepší ochránce, jakého jsem kdy měla, Steffene,“ odpověděla. „Hluboce si tvých služeb vážím, ale tohle je místo, kam musím vstoupit sama. Musím se pokusit zjistit co nejvíce a když tam budeš se mnou, jenom tím vzbudíme pozornost. Už stačí, že si s sebou vezmu Krohna.“

Podívala se na leoparda, který její pohled opětoval, a přikývla. Steffen pokýval hlavou též.

„Počkám na tebe tady,“ odpověděl, „ale pokud se tam cokoliv semele, půjdu pro tebe.“

„Pokud v té věži nenajdu to, co hledám,“ odpověděla, „obávám se, že se semele něco mnohem horšího.“

*

Gwen pomalu kráčela přes padací most. Její boty klapaly na dřevě, na rozdíl od Krohnových tlap, který přecházel nevelký příkop zcela nehlukně. Most byl lemován desítkami mnichů, stojících v perfektním pozoru a oblečených v šarlatových róbách, jejichž rukávy ukryvaly celé ruce. Měli zavřené oči. Byl to prazvláštní soubor strážných. Na první pohled nebyli ozbrojeni a navzdory faktu, že už tu museli hlídat celé hodiny, stáli všichni bez sebemenšího pohybu a rovně jako svíčky. Jejich oddanost k vůdci kultu musela být ohromná. Gwendolyn si vzpomněla na králova slova o tom, že jej ve skutečnosti uctívají jako boha. Raději se ani sama sebe neptala, do čeho se to zase pouští.

Když se přiblížila, spatřila velké dveře zasazené v lomeném oblouku. Byly vyrobeny z bytelného dubu a popsány symboly, kterým nerozuměla. Několik mnichů vzalo dveře za kovaná madla a otevřelo je dokořán. V pantech zavržalo a obě mohutná křídla odhalila temný vnitřek věže, osvětlený pochodněmi. Jejich obličej ovanul závan chladného vzduchu s jemnou příměsí kadidla. Krohn začenichal a potom slabě zavrčel. Gwen s ním vešla dovnitř a dveře se za nimi s hlasitým klapnutím zase zavřely.

Ozvěna se několikrát odrazila od stěn a vrátila se tak silně, že sebou Gwen mimoděk trhla. Uvnitř bylo temno. Pochodní bylo poskrovnu a okna s barevným sklem dovnitř příliš mnoho denního světla rovněž nepouštěla. Bylo tu ticho. Od prvního okamžiku měla pocit, jako když vstoupila do kostela.

Vzhlédla nad sebe, aby zjistila, že se věž klene ve spirále do výše. Kolem zdí kulovitého půdorysu se jako had vinula stoupající rampa. Výše už nebyla žádná okna a odněkud shora se ozýval tlumený zpěv. Tady dál ode dveří už byla vůně kadidla hustá a těžká. Chvíli co chvíli se objevovali mniši, aby záhy zase zmizeli v některém ze zákoutí. Jedni měli v rukou kadidelnice, zatímco jiní mumlavě prozpěvovali. Další byli zcela tiší, nemluvní a plížili se prostorem plaše jako stíny. Gwen musela přemýšlet, o čem tento kult vlastně vůbec byl.

„Poslal tě můj otec?“ ozval se hlas.

Gwen se překvapeně otočila, aby spatřila muže, stojícího jenom dva metry za ní. Měl na sobě dlouhou šarlatovou róbu jako

ostatní a přátelsky se na ni usmíval. Bylo až k nevíře, jak moc jeho obličej připomínal ten králův.

„Věděl jsem, že dříve nebo později někoho pošle,“ řekl Kristof a pokynul rukou za sebe. „Jeho snaha přivést mě zpět do svého stáda je nekonečná. Prosím, následuj mě.“

Gwen se k němu přidala a nechala se vést na kamennou rampu, ovíjející se kolem kulovitých zdí věže a stoupající do vyšších pater. Kristof ji překvapil. Očekávala šíleného fanatika, ale on přitom vypadal milý, zdravý a velice přátelský. A především spokojený. Ani trochu nevypadal jako někdo, kdo je ztracen a omámen cizí ideologií, jak to popisoval jeho otec.

„Tvůj otec si tě žádá,“ odpověděla konečně po chvíli, když minuli dalšího z tichých mnichů. Tento ani na okamžik nezvednul oči z podlahy. „Přeje si, abych tě přivedla zpátky domů.“

Kristof zakroutil hlavou.

„To je právě ta potíže,“ odpověděl. „Otec si myslí, že našel jediný správný domov a úhel pohledu na světě. Já však pochopil něco jiného. Na světě může být mnoho skutečných domovů.“

Povzdechl si a vedl ji dál. Gwen se rozhodla, že jej nechá mluvit samotného a nebude alespoň z počátku nijak naléhat.

„Můj otec by nikdy nepřijal to, kým jsem,“ dodal po chvíli. „Nikdy by se to nepokusil pochopit. Zůstává ve svém starém omezeném světě – a chce mě tam stáhnout zpátky. Jenže já nejsem on – a to on nikdy nedokáže přijmout.“

„Nechybí ti rodina?“ zeptala se Gwen. Představa, že by někdo

obětoval celý život jenom této věži jí připadala podivná.

„Ano,“ odpověděl stroze a překvapivě. „Velice. Rodina pro mě znamená všechno – ale moje spirituální volání je ještě silnější. Můj domov je teď tady. Sloužím Eldofovi. On je mým sluncem. Kdybys jej znala, byl by i tvým.“

Gwen uhnula očima. Zajiskření, které se mu při těch slovech objevilo v očích, se jí ani trošku nelíbilo.

„Já sloužím jenom sama sobě,“ odpověděla.

Usmál se.

„Možná právě proto máš tolik starostí,“ odpověděl. „Ovšem, nikdo v tomto světě neexistuje, aniž by nesloužil někomu jinému. I ty někomu sloužíš.“

Gwen se na něj podezíravě podívala.

„Jak to myslíš?“ zeptala se.

„Můžeš si namlouvat, že jdeš svou vlastní cestou,“ pokračoval, „ale tím klameš sama sebe. Osoba, které sloužíš, nejsi ty, ale ten, koho tvoji rodiče vychovali. Sloužíš de facto svým rodičům – a všem jejich názorům a chápání světa. Kdy sebereš odvahu jejich výchovu odvrhnout a začneš být skutečně sama sebou?“

Gwen se zamračila. Ta filozofie se jí ani trochu nelíbila.

„A namísto toho bych měla přijmout čí výchovu?“ zeptala se. „Eldofovu?“

Zakroutil hlavou.

„Eldof je pouhý prostředník,“ odpověděl. „Pomáhá nám odhodit naše staré já a najít to skutečné. Najít to, čím jsme osudem míněni být. Tomu potom musíme sloužit. To je něco,

co ty ve svém světě nikdy nemůžeš pochopit. Eldof to ale dělá, propouští nás tak na svobodu.“

Gwendolyn se dívala do jeho upřímných očí a viděla, že je té myšlence zcela oddán – bylo to strašidelné. Ihned si byla jistá, že jej nic na světě nemůže přinutit, aby odsud odešel.

Sít, kterou kolem sebe ten Eldof rozprostřel, byla lepkavá a ti, které do ní chytil, ji potom už ani nevnímali. Všechno, co mu k tomu stačilo, byla trocha laciné filozofie, která stála na své vlastní logice. Gwen už nechtěla nic z toho nadále poslouchat. Čím dále se bude od té pavučiny držet, tím lépe.

Pokračovala v chůzi a snažila se ze sebe ten pocit setřást, zatímco stoupali dál v kruzích podél vnitřních stěn věže. Kam, to vlastně nevěděla, ale Kristof ji následoval, a tak to snad nebude nebezpečné.

„Nepřišla jsem sem, abych probírala detaily vaší víry,“ řekla. „Nechci tě ani přesvědčovat, aby ses vrátil k otci. Slíbila jsem pouze, že se na to zeptám a to jsem udělala. Pokud si nedokážeš vážít vlastní rodiny, já nejsem ten, kdo by tě tomu měl učit.“

Kristof se na ni zachmuřeně podíval.

„A myslíš, že si můj otec váží své rodiny?“ zeptal se.

„Velice,“ odpověděla bez váhání. „Alespoň podle toho, co jsem měla možnost pozorovat.“

Kristof zakroutil hlavou.

„Dovol mi, abych ti něco ukázal.“

Vzal ji jemně za loket a nasměroval do jedné z chodeb, odbočujících ze schodiště. Táhla se daleko a potom znovu

navázala na schody vzhůru. Na jejím konci se objevily těžké dubové dveře, které když otevřel, odhalily železné mříže. Významně se na Gwen podíval.

Ta se zvědavě i nervózně zároveň zadívala dovnitř. Zhrozila se, když tam spatřila mladou dívku, sedící zcela osamoceně u okna a hledící ven. Její tvář překrývaly dlouhé vlasy. Oči měla doširoka otevřené, ale ona přesto nijak nedala najevo, že si vůbec všimla jejich přítomnosti.

„Takhle se náš otec stará o svou rodinu,“ řekl Kristof.

Gwen se na něj zvědavě podívala.

„Jeho rodinu?“ zeptala se.

Kristof přikývl.

„Kathryn. Jeho dcera a má sestra. Ta, kterou schovává před světem. Byla přesunuta do této cely. Proč? Protože je posedlá. Protože není dokonalá jako on. Protože se za ni stydí.“

Gwen nevěděla, co na to říct. Bylo jí té dívky líto a přála by si jí nějak pomoci. Poprvé o králi zapochybovala. Bylo na Kristofových slovech něco pravdy?

„Eldof si rodiny váží,“ pokračoval Kristof. „Nikdy by nikoho z nás neopustil. Váží si našich skutečných já. Nikdo odsud nikdy nebyl vyhnán, protože by byl horší než ostatní. Ti, kteří jsou posedlí, jsou navíc svému pravému já blíže než ostatní.“

Povzdechl si.

„Až se s ním setkáš,“ dodal, „pochopíš, co myslím. Nikdo takový jako on na světě už není a nikdy ani nebude.“

Gwen znovu viděla v jeho očích ono fanatické jiskření a

věděla, že je Kristof na tomto místě naprosto ztracen a nejspíše se už nikdy ke dvoru nevrátí. Znovu se podívala na netečnou princeznu a bylo jí smutno. Nejenom pro ni, nýbrž i pro celé toto místo a všechny ty rozdělené rodiny. Její představa dokonalého Útesu utrpěla značnou trhlinu. I toto místo mělo svá temná zákoutí a problémy. Navenek působilo skoro idylicky, ale uvnitř přitom hořela skrytá náboženská válka.

Gwendolyn navíc věděla, že jednu z jejích bitev, ve které hrála svou roli, nemůže vyhrát. Neměla na to čas. Myslela na svou vlastní roztržštěnou rodinu a cítila, že se musí co nejdříve pustit do hledání svého manžela a syna. Z tohoto místa se jí točila hlava. Vůně kadidla byla stále těžší a nikde nebyly žádné větrací průduchy. Přála si zjistit to, co potřebovala a co nejrychleji odsud odejít. Vzpomněla si na den, kdy do tohoto království přišla a jak potom králi slíbila, že mu s tím pomůže.

„Tvůj otec věří, že tato věž uchovává určité tajemství,“ přešla k věci, „tajemství, které může spasit Útes a všechny jeho obyvatele.“

Kristof se pousmál a ironicky zkřížil ukazováky s prostředníčky.

„Otec a jeho domněnky,“ odpověděl.

Gwen se zamračila.

„Tvrdíš tedy, že to není pravda?“ zeptala se. „Žádné staré vědomosti a knihy?“

Odvrátil pohled a potom si povzdechl. Teprve po chvíli se rozhodl znovu pokračovat.

„Co ti má být odhaleno a kdy,“ odpověděl, „přesahuje moje pravomoce. Pouze Eldof ti může na takové otázky dát odpověď.“

Gwen už nemohla dále čekat.

„Můžeš mě za ním okamžitě odvést?“ zeptala se netrpělivě.

Kristof se usmál, otočil se a odcházel chodbou pryč.

„Ale jistě,“ odpověděl po pár metrech, „noční motýl už letí ke světlu.“

KAPITOLA PÁTÁ

Stara stála na rozkymácené plošině výtahu a snažila se nedívat pod sebe. Byla vytahována výše a výše a s každým poskočením celé konstrukce se jí otevíral lepší a lepší výhled na království. Stoupala k vrcholku Útesu a srdce jí přitom tlouklo jako šílené. Přes hlavu měla přetaženou kápi, po zádech jí stékal studený pot a už teď cítila, jak se přes vrcholky masivu převaluje vedro z pouště. Ještě ani nevyšlo slunce, ale tady nahoře už teď bylo obtížné dýchat. Lana a přezky skučely pod tíhou plošiny, doplňovány sborovým hekáním vojáků, kteří za ně silou vlastních paží tahali. Ani jeden neměl tušení, kdo Stara ve skutečnosti je.

Když potom vystoupali až nahoru a s klepnutím se zastavili, vystřídalो všechn ten lomoz jenom skučení větru. Výhled odsud byl neuvěřitelný. Člověk měl pocit, že stojí na střeše světa.

Stara musela vzpomínat, jak sem na Útes dorazila poprvé poté, co s Gwendolyn, Kendrickem a ostatními přešla Velkou Pustinu. Tehdy byli více mrtví než živí a nic moc nevnímali. Měla štěstí, že tu cestu přežila a došla až sem. Vzpomínala si, že první pohled na masiv Útesu pro ni byl jako kdyby se podruhé narodila.

A teď se odtud pokoušela utéct, spustit se zpátky do pouště a znovu se vydat napříč. Vedle sebe měla připraveného koně, který měl zvýšit její šance na přežití. Neklidně přešlapoval a klapal kopyty. Pohládila jej po šíji, aby jej uklidnila. Cesta pouští na jeho hřbetě bude mnohem příjemnější a bezpečnější než pěšky.

„Nepamatuji se, že by náš velitel říkal něco o této akci,“ ozval se hlas vojáka, který měl momentálně nad výtahem velení.

Stara strnula.

„Potom bych to měl znovu probrat přímo s tvým velitelem – za účasti mého strýce, našeho krále,“ odpověděl Fithe autoritativním hlasem.

Stara věděla, že lže, že pro ni strašlivě riskuje a byla mu za to ohromně vděčná. Fithe jí vlastně překvapil, že své slovo skutečně dodržel a udělal vše, co bylo v jeho silách, aby jí pomohl utéct z Útesu a získat tak šanci se znovu shledat s milovaným Reecem.

Reece. Stara nemohla myslet na nic jiného. Opustí toto místo, i když bylo jediné bezpečné na celém světě, přejde tu nejhorší z pouští a pak klidně i všechny oceány a celý svět. To všechno kvůli bláhové naději, že jej po cestě někde potká a bude mu moci povědět, jak moc jej miluje.

To, že vystavuje Fitheho takovému nebezpečí se jí ani trochu nezamlouvalo, ale bez jeho pomoci neměla naději. Musela riskovat nejenom vlastní život. Nedokázala sedět v bezpečí a bohatství Útesu, dokud je Reece někde tam venku.

Železné mříže zdvižné platformy se se zaskřípěním otevřely a Fithe ji vzal za ruku, aby ji doprovodil. Plán zabral a strážní je propustili na val. Vyvedli koně na kámen a byli vystaveni větru naplno. Byl tak silný, že se Stara zapotácěla a kapuce jí málem sletěla z hlavy. Křečovitě sevřela uzdu svého koně a opřela se o něj. Potom pohlédla do nekonečné šíře Velké Pustiny a naplno si uvědomila, o jakou šílenost se to pokouší.

„Drž hlavu skloněnou a za žádnou cenu si nesundávej kápi,“ pošeptal jí Fithe. „Pokud uvidí, že jsi holka, bude jasné, že tu nemáme co dělat a pošlou tě zpátky. Teď se přesuneme o kus dál po valu, kde je další výtah, který tě dostane na druhou stranu. Pojedeš v něm už jenom ty.“

Stara se několikrát rychle nadechla, aby si dodala odvahy a potom se s Fithem po boku jala vést svého koně skrz špalír rytířů. Držela přitom hlavu skloněnou, aby nikdo nemohl nahlédnout pod její kápi.

Po chvíli konečně osaměli, zastavili se a on jí znovu pošeptal: „Dobrá, podívej se vpřed.“

Stara si odhrnula kápi z hlavy, odhalila potem spleené vlasy a spatřila dvě oranžová slunce, jak vychází zpoza obzoru a barví oblohu odstíny od rudé až po fialovou. Bylo to nádherné ráno.

Přehlédla neskutečnou rozlohu Velké Pustiny, ale ani zdaleka nemohla dohlédnout na její konec. V dálce viděla nikdy neustávající bouři Písečné Stěny a potom se zapomněla a podívala se přímo pod sebe. Odjakživa měla strach z výšek a tak se teď otrásla a polekaně ustoupila o krok zpět.

Přímo pod ochozem zela ohromná propast. A o pár kroků vedle již čekal připraven další výtah, který ji do té propasti i s koněm za chvíli spustí.

Stara se podívala na Fitheho, který jí věnoval významný pohled.

„Jsi si jistá?“ zeptal se starostlivě. Viděla mu na očích, že o ni má upřímnou starost.

V té chvíli si nebyla jistá, že se na tu cestu chce vydat, ani trochu. Jediné, co zůstávalo nezměněno, byla její touha znovu vidět Reece. A to bylo rozhodující. Váhavě přikývla.

On pokýval hlavou též.

„Děkuji ti,“ řekla. „Nevím, jak ti to oplatím.“

Fithe se usmál.

„Najdi svého milého,“ odpověděl. „Pokud to nemůžu být já, alespoň ať jsi tedy šťastná s ním.“

Vzal ji za ruku, dvorně ji políbil, potom se uklonil a odcházel pryč. Stara se za ním dívala a najednou si o něj dělala starosti. Pokud by její srdce nepatřilo Reecovi, tento mladík by pro ni jistě byl přímo skvělý.

Otočila se zpátky k poušti a vydechla, aby si dodala odvahy. Potom uchopila koně za uzdu a vykročila s ním do výtahu. Pokoušela se příliš se nedívat do propasti pod sebou a ani nemyslet na to, co ji na cestě čeká. Bála se, že zjistí, že to není nic jiného než smrt. K tomu také po chvíli navzdory vši snaze došla.

Lana a kladky znovu skřípěly, výtah sebou házel sem a tam a vojáci se s vyceněnými zuby činili. Stara začala klesat do pustiny.

„Reeci,“ zašeptala tiše sama pro sebe. „Možná, že přitom zemřu, ale předtím pro tebe přejdu třeba celý svět.“

KAPITOLA ŠESTÁ

Erec s Alistair a Stromem po boku stáli na přídi lodi a dívali se na hemžící se vody imperiální řeky. Znovu propluli ústím, kde uhnuli z hlavní řeky doleva na menší, která vedla pryč od Volusie i Gwendolyn. Erec měl smíšené pocity. Přál si zachránit Gwendolyn co nejdříve, ale zároveň se musel držet kodexu rytíře, který mu velel osvobodit ty otrocké vesnice a zlikvidovat nedalekou imperiální základnu. Pokud by to neudělal, její posádka by pozabíjela vesničany, které již stihl osvobodit a všechny jeho snahy by tak vyšly vniveč. Do vesnice by se opět vrátily imperiální pořádky, jako kdyby tu jeho loď nikdy nepropluly.

Díval se na obzor a byl čím dál nervóznější. Věděl, že s každý záběrem vesel a každým zadutím větru se od Gwendolyn i své původní mise vzdaluje. Zároveň si však i uvědomoval, že čest si občas žádala, aby rytíř na svém tažení volil komplikovanější cesty. Občas vojenská kampaň jednoduše neprobíhala tak, jak si ji člověk naplánoval. Mnohdy z plánů, původně načrtnutých ve velitelském stanu, nezůstalo nic než řada nesplněných bodů a cíle se nakonec dosáhlo zcela jinak.

Erec sám sobě přísahal, že zničí tu imperiální pevnost co nejrychleji a okamžitě se potom vrátí na cestu zpátky za Gwendolyn.

„Pane!“ ozval se výkřik.

Erec se podíval na jednoho ze svých námořníků, který měl službu ve strážním koši a teď ukazoval prstem před sebe. Podíval se tím směrem též a záhy za ohybem řeky spatřil imperiální hrad. Nebyl velký ale doslova přetékal vojáky a byl strategicky umístěný přímo na říčním břehu. Byla to poměrně jednoduchá opevněná čtvercová stavba z kamene. Nebyla nijak vysoká. Imperiálních vojáků bylo kolem vidět velké množství, ale žádný se nedíval k řece. Byli zaměstnáni dohlížením na vesničany, kteří se lopotili ve vesnici, jež k hradu přímo přiléhala. Mnozí pracovníky nemilosrdně bičovali, i když se neprovinili ničím horším než že už byli z dennodenní těžké práce unavení. Spousta z dozorců se tomu dokonce hlasitě smála.

Erecova tvář zrudla vzteky při pohledu na tu nespravedlnost. Konečně se ujistil, že vypravit se tímto ramenem řeky nebylo špatné rozhodnutí. Nechá ty imperiány zaplatit nejvyšší cenu a dá tu věci do pořádku. Možná, že to bude jenom jehla v kupce imperiálního sena, ale také to ve stejné kupce mohlo znamenat hořící zápalku. Erec věděl, že pocit nově nabyté svobody dává lidem velkou sílu a odhodlání.

Břehy kolem pevnosti byly lemovány zakotvenými imperiálními loděmi, na nichž byly rozmístěny jenom velmi sporadické hlídky. Imperiáni se cítili v naprostém bezpečí. Proč by také ne, už po staletí se nebylo ve vnitrozemí koho obávat. Pokud ovšem člověk nepatřil k porobeným národům.

Jenže teď tu byl Erec.

Spočítal si, že jsou nepřátelé v přesile, ale že moment

překvapení ji snad dokáže vymazat. Pokud se jim podaří zaútočit dostatečně důrazně a především rychle, můžou je zlikvidovat během pár minut.

Podíval se na Stroma, kterému se ruce už téměř třásly nedočkavostí.

„Převzmi velení na vedlejší lodi, bratře,“ řekl mu Erec. Ještě to ani nedořekl a Strom už se hnal jeho rozkaz splnit. Rozběhl se napříč palubou a plavným skokem přeskočil na vedlejší loď i bez použití lana. Tam se okamžitě hnal ke kormidlu.

Erec se podíval na vlastní posádku, která jej do posledního muže sledovala a očekávala rozkazy.

„Nechci na sebe upozornit dřív než udeříme,“ řekl. „Musíme se potichu dostat co nejbližší to půjde. Lučištníci připravit! Všichni ať mají zbraně po ruce a schovejte se. Jestli uvidí lodě, nemusí hned vidět, že se ježí helmicemi.“

Vojáci zaujali postavení v krytech proti lukostřelbě i za zábradlím a trpělivě očekávali další rozkazy. Zvedl se vítr a nesl lodě přímo tam, kam potřebovali. Erec cítil na kůži ono známé mravenčení, když se celý organismus připravoval na bitvu.

Byli blíže a blíže. Teď už zbývalo méně než padesát metrů a on hořel nervozitou. Doufal, že nebudou spatřeni. Už potřebovali jenom kousek. Jeho muži byli rovněž neklidní. Každý si přál, aby to už raději vypuklo a měli to co nejdřív za sebou. Potřebovali už jenom chvíli, než se dostanou do dostřelu. Každý metr navíc bude potom mít hodnotu drahého kovu. S luky a oštěpy budou mít jenom jednu šanci a musejí ji zužitkovat co nejlépe.

No tak, pomyslel si. Ještě kousíček.

Potom se však jeden z imperiálních vojáků otočil k řece, zaclonil si rukou oči proti slunci a začal zkoumat její vody postupně po proudu dolů. Bylo jasné, že je za chvíli spatří a že to bude příliš brzy. V tu chvíli ještě nebudou v dostřelu.

Alistair, stojící vedle něj, uviděla toho muže také. Než mohl Erec vykřiknout rozkaz, kterým by uvedl své muže do pohybu předčasně v naději, že se přesto podaří získat moment překvapení, zvedla ruku a namířila ji dlaní před sebe. Kolem její ruky se okamžitě utvořila žlutá energetická koule.

Erec užasle sledoval, jak se koule oddělila od Alistairiny ruky a jako kulový blesk se motýlím pohybem vznesla nahoru nad jejich flotilu. Potom náhle nehučně vybuchla. Vzduch se naplnil vlhkostí a paprsky sluncí v něm okamžitě začaly tvořit duhu. Potom vše zhoustlo a jeho flotilu zahalila mlha.

Imperiální voják se zadíval na podivný mlžný opar nad řekou, ale nic dalšího už tam nespatriil. Erec se usmál na Alistair a znovu se musel sám sebe ptát, co by si bez ní byl počal.

Flotila pokračovala kupředu v perfektním zákrytu.

„Tvá jemná dlaň je mocnější než ostří mého meče, má paní,“ řekl s mírnou úklonou.

Usmála se.

„Pořád ještě tu bitvu musíš tím mečem vyhrát,“ odpověděla.

Vítr je nesl blíže a magická mlha se držela stále nad nimi. Erec viděl, jak jeho muže už pálí oštěpy v rukou a chápavě se pousmál. Ten jeho pálil úplně stejně.

„Ještě ne,“ řekl tlumeně.

Potom se mlha poněkud rozestoupila a Erec znovu spatřil obrysy imperiálních vojáků na břehu. Jejich svalnatá záda byla otočená zády k řece a oni se nadále věnovali své kruté práci. Až sem bylo slyšet práskání bičů. Jiní však teď stáli na břehu a pátravě se dívali na tu podivnou mlhu nad řekou. Byli ve střehu a čekali, co z toho bude.

Erecovy lodě už teď byly jen pouhých dvacet metrů od břehu. Srdce mu tlouklo až v uších. Vzdálenost byla nyní ideální a Alistairino kouzlo navíc už ztrácelo na síle. Nadešla chvíle pro útok.

„Lučištníci!“ zahřměl Erec. „Pal!“

Desítky jeho mužů vstaly zpoza úkrytů, natáhly luky, zamířily a vypálily mohutnou salvu šípů.

Nebe potemnělo hvízdajícími střelami, které vystoupaly z lodí, opsaly oblouk a potom se snášely na imperiální břeh.

O vteřinu později už vyvolaly v místě svého dopadu mocnou salvu překvapeného řevu. Bitva započala.

Všude se rozezvučely rohy, když byla posádka hradu upozorňována na hrozící nebezpečí a hnala se o překot do boje.

„OŠTĚPY!“ velel Erec.

Strom byl první, kdo se napřáhl a vrhnul svůj krásný postříbřený oštěp na břeh. Zbraň prosvištěla vzduchem a doslova přišpendlila k zemi jednoho z nepřátelských velitelů.

Erec vrhnul svůj oštěp hned po něm. Jeho zbraň měla zdobení zlaté. Potom už následovala mračna oštěpů ze všech palub,

které na břehu kosily zcela zaskočené obránce. Imperiáni neměli dostatek času se zorientovat, ani zformovat do obranných pozic.

Hned první salvou jich padly desítky a desítky a Erec věděl, že prozatím mohou slavit velký úspěch. Stovky dalších však stále stály na nohou a formovaly se k obraně. Erec vedl svou loď ke břehu. Nadešel čas si to s nimi rozdat zblízka.

„ÚTOK!“ zahřměl.

Tasil meč a vyskočil na zábradlí, ze kterého potom kočičím skokem seskočil rovnou na písčité říční břeh. Stovky mužů z posádek následovaly jeho příkladu a brzy zaplavily pláž jako kobylky. Okamžitě se museli začít potýkat s imperiány, kteří už se vzpamatovali natolik, že začali opětovat střelbu z luků. Ostrované s mohutným bojovým pokřikem vyrazili k pevnosti, zatímco imperiáni se rychle zformovali a vyrazili jim v ústrety.

Erec se přikrčil, když se na něj vyřítíl ohromný nepřátelský voják, třímající těžkou dvoubřitou sekeru. Sekl s ní ze strany ve snaze utnout Erecovi hlavu. Stříbrný se sehnul, bodnul útočníka do břicha a pokračoval dál. Jeho bojové reflexy, vypilované léty dřiny, se sepnuly naplno a on kolem sebe začal rozsévat smrt. Dalšího nepřítele bodnul do srdce, ustoupil do strany, aby se vyhnul ráně sekerou zezadu a aniž by se otočil, zaútočil loktem s bodcem na konci proti dalšímu.

Erec se v řadách svých mužů pohyboval o poznání svižněji a rychleji. Byl silnější než kdokoliv z nich, i když minimálně Strom by s tím nesouhlasil. Začali se probíjet imperiálními řadami, jako kdyby to byla jenom tlupa nemotorných zcela vycvičených

sedláků. Moment překvapení se však brzy vyčerpal, boj začal být tužší a jejich postup se zpomalil. Imperiální vojáci byli ohromní chlapi a jakmile nad nimi člověk ztratil psychologickou výhodu, byl to začátek konce. Erec teď viděl, že kolem začíná umírat příliš mnoho z jeho vojáků.

On a Strom se však nadále probíjeli nepřáteli s lehkostí. Razili si jimi cestu jako démoni vypuštění z pekla. Nikdo z imperiánů je nedokázal zasáhnout.

Jejich počínání inspirovalo ostatní a tak bylo brzy po boji. Písek říčního břehu se zbarvil do ruda a těla, která do té břechky dopadla, patřila z velké části imperiánům. Přesto mezi nimi však bylo i nezanedbatelné množství Jihoostrovanů.

Erec rozzuřeně vedl svůj voj vstříc pevnosti, která byla stále těžce bráněna. Vyběhl po kamenných schodech a srazil se s vojákem, který vedl další jednotku imperiánů do výpadu. Nekompromisně jej bodl do srdce a zároveň se uhnul ráně jeho bojové palice. Ukročil do strany, sekl dalšího a poslal jej padat ze schodů, ale ráně vojáka, přibíhajícího za ním se už nestihl vyhnout. Jenže to už dorazili ostatní a Strom svým mečem ránu mířenou na Erecu odvedl stranou a jílcem meče potom útočnicka srazil. To už se jejich rytíři valili nahoru po schodech jako lavina.

Erec pokračoval kupředu, bral schody po třech, až se dostal k hořejšímu ochozu hradu. Desítky imperiánů, jež ochoz držely, nyní, při pohledu na porážku jejich bratří a rychlý postup Erecových mužů, začaly panikařit a dávaly se na útěk. Vojáci utíkali na druhou stranu hradu, kde bylo další schodiště, vedoucí

do uliček otrocké vesnice. Jenže tam se se zlou potázali. Vesničané měli dostatek času pochopit, co se to děje a jaké naděje jim z toho plynou. Jejich shrbené hřbety a usazené oči byly teď ty tam a ruce, které ještě před chvílí motykami okopávaly tvrdou zem, teď třímaly tytéž nástroje za zcela jiným účelem, avšak s nemenší zručností. Pustili se do imperiánů s mnohem větší chutí, než předtím do práce a jakmile ukořistili jejich biče, začali jim teprve dávat opravdový výprask.

Vojáci nic podobného nečekali a tak jim naběhli do rány zcela nepřipraveni. Otroci je bili hlava nehlava, i když už leželi na zemi, znovu a znovu a znovu, dokud se nepřestali hýbat a mnohdy i dlouho potom. Do vesnice konečně dorazila spravedlnost.

Erec stál na ochozu dobytého hradu, ztěžka oddychoval a tiše se díval, jak jsou poslední zbytky imperiánů likvidovány. Bylo po bitvě. Jeho rytíři obsadili celou pevnost a koho nezabili oni, toho uhnali a ubili vesničané v ulicích.

Potom se všude rozlehly oslavné výkřiky, které sílily a sílily, až i ten největší strašpytel, zalezlý kdesi v prasečím chlívku věděl, že se stalo něco mimořádného. Byl to křik vítězství, svobody a triumfu. Erec teď už věděl, že to za to zdržení stálo. Tohle byla cesta, po které šampion rytířského řádu Stříbrných musel kráčet.

KAPITOLA SEDMÁ

Godfrey seděl na podlaze v podzemním úkrytu pod Silisiným palácem. Akorth s Fultonem a Ario s Merekem seděli vedle něj, zatímco Drey ležel na podlaze u jejich nohou a Silis se svými muži seděla naproti. Nikdo nemluvil, jejich hlavy byly svěšené, rukama objímali vlastní kolena a všichni věděli, že smrt může přijít v každém okamžiku. Místnost se otřásala, jak v ulicích nad ní postupovala armáda drancující město Volusia. Podle zvuku to vypadalo jako když se jej Rytíři Sedmi rozhodli roztrhat na cucky.

Godfrey si dopřál další dlouhý lok ze svého měchu s vínem. Už byl poslední. Pokoušel se jím položit mlhu na strach z přicházejících imperiánů, ale nějak se to nedařilo. Zíral na vlastní boty a přemýšlel, jak jen to mohlo všechno dojít až sem. Ani ne před dvěma roky byl v bezpečí a pohodlí v Prstenu, pil jako duha a neměl jiné starosti, než která krčma má zrovna nejlepší pivo a který nevěstinec zrovna přijal do služeb nové krásky. A teď byl na druhé straně moře v Impériu chycen v pasti v podzemí cizího města, které se armáda toho stejného státu bůhvíproč pokoušela rozbít na kusy. Vlastně už teď byli všichni ve společné rakvi.

V hlavě mu bzučelo, ale on nevzdával svou snahu přimět se myslet jasně. Věděl, na co jeho přátelé teď myslí, četl to z jejich pohledů. Nikdy ho neměli poslechnout a namísto toho se měli

pokusit o útek, když se k tomu nabízela možnost. Kdyby se nevrátili pro Silis, mohli zkusit své štěstí na lodi a třeba by se, navzdory jejímu tvrzení, nakonec z přístavu nějak dostali. Teď už mohli být od Volusie pořádně daleko.

Pokoušel se nalézt uspokojení v tom, že se mu, alespoň prozatím, podařilo této ženě zachránit život. Kdyby sem nedorazil včas a nevaroval ji, teď by již určitě byla mrtvá. Ta cesta tedy nebyla zbytečná, i když se mu to rozhodnutí příliš nepodobalo.

„A co teď?“ zeptal se Akorth.

Podíval se na něj a v jeho očích bylo obvinění. Nahlas vyslovil to, co si ostatní nejspíše mysleli též.

Godfrey se rozhlédl po té malé pochodněmi spoře osvětlené místnosti. Ty pochodně už navíc dohořivaly. Zbývalo jim něco maličko jídla a poslední měch s pitím. Potom už bude následovat jenom čekání na smrt. Nahoře se město nadále otřásalo pod úderu útočící armády. Godfrey přemýšlel, jak dlouho to ještě potrvá. Hodiny? Dny? Jak dlouho může Rytířům Sedmi zabrat obsazení města Volusie? Odejdou potom?

„Po nás nejdou,“ řekl do šera. „Tam nahoře bojují imperiáni proti imperiánům. Chtějí se Volusii pomstít. S námi to nemá nic společného.“

Silis ale zakroutila hlavou.

„Oni tu vyplení úplně všechno,“ řekla vážným, pevným hlasem. „Rytíři Sedmi dělají svou práci pořádně a nikdy se nevzdávají.“

Všichni se odmlčeli.

„Jak dlouho tady dole můžeme přežít?“ zeptal se Merek.

Silis se podívala na tenčící se zásoby a zakroutila hlavou.

„Možná tak týden,“ odpověděla.

Tu najednou shora přišla strašlivá rána. Strop nad nimi se otrásl a zasypal je sprškou suti. Godfrey cítil, že kamenná podlaha pod jeho nohama se zachvěla.

Silis vyskočila a ustaraně si začala prohlížet strop, který hrozil provalením.

„Už jsou v mém paláci,“ řekla spíše sama k sobě, než k ostatním.

Godfrey viděl smutek v její tváři. Nedivil se, právě přicházela o všechno, co měla.

Když se na něj však podívala, spatřil v jejích očích vděčnost.

„Kdyby nebylo vás, teď bych byla tam nahoře. Zachránili jste nás.“

Godfrey si povzdechl.

„Jenže co z toho?“ zeptal se rozmrzele. „Jediné, čeho jsme dosáhli je, že zemřeme tady dole a pomaleji.“

Silis se také zamračila.

„Pokud tu zůstaneme,“ zeptal se Merek, „umřeme?“

Silis se na něj podívala a potom smutně přikývla.

„Ano,“ odpověděla. „Ne dnes ani zítra, ale za pár dní už to přijde. Oni se sem dolů nejspíš nedostanou, ale to samé platí pro nás. My nahoru také nemůžeme. Jakmile nám dojde jídlo a voda, je po nás.“

„Co tedy budeme dělat?“ zeptal se Ario. „Ty tady chceš umřít? Protože já to teda v plánu nemám.“

Silis začala zachmuřeně přecházet sem a tam. Přemýšlela.

Po chvíli se zarazila.

„Je tu jedna možnost,“ řekla. „Je to velmi riskantní, ale mohlo by se to povést.“

Podívala se na ně. Godfrey zadržel dech v očekávání toho, co jim navrhne.

„Ještě za mého otce tu pod palácem byla další podzemní chodba,“ řekla. „Vede ven do města. Pokud ještě pořád existuje a my ji najdeme, můžeme se tudy v noci pokusit utéct a dostat se do přístavu. Tam sedneme na jednu z mých lodí, pokud tam ještě vůbec nějaké jsou, a odplujeme pryč.“

Rozprostřelo se zadumané, nejisté ticho.

„Riskantní,“ zhodnotil Merek. „Město je zaplavené nepřáteli. Jak bychom se tam mohli dostat, aniž by nás zabili?“

Silis pokrčila rameny.

„Pravda,“ připustila. „Pokud nás chytí, je po nás. Pokud ale počkáme do tmy a zabijeme kohokoliv, kdo nám bude stát v cestě, a třeba se nám to nakonec podaří.“

„A co když tu chodbu nakonec opravdu najdeme, dokonce se dostaneme i do přístavu, ale tam zjistíme, že tam žádné plavbyschopné lodě nezbyly?“ zeptal se Ario.

Podívala se na něj.

„Žádný plán není jistý,“ řekla. „Tam nahoře docela pravděpodobně umřeme – stejně jako tady.“

„Smrt si jednou přijde pro každého,“ vložil se do toho Godfrey, vstal a podíval se všem do tváří. „Otázka zní, jak to chceme udělat. Zalezlí jako krysy tady dole? Nebo na cestě na svobodu?“

Jeden po druhém vstali, podívali se na něj a vážně pokývali hlavami.

Plán se zrodil. Ještě této noci se pokusí uprchnout.

KAPITOLA OSMÁ

Loti s Locem kráčeli na ostrém pouštním slunci. Oba byli svázáni okovy jeden k druhému a postrkování kupředu imperiálními dozorci. Kráčeli pustou krajinou a Loti musela neustále přemýšlet, proč se její bratr rozhodl dobrovolně přihlásit na tu nebezpečnou práci. Copak se dočista zbláznil?

„Na cos myslel?“ řekla mu tiše. Tu byli zezadu postrčeni tak hrubě, že Loc ztratil rovnováhu a málem upadl. Loti jej zachytila za paži.

„Proč ses na to přihlásil?“ dodala.

„Podívej se kupředu,“ řekl její bratr. „Co tam vidíš?“

Loti vzhlédla a neviděla nic než zdánlivě nekonečnou poušť a zástup otroků, který se plahočil napříč. Na obzoru potom stálo skalnaté návrší, na němž se lopotili mnozí další. Všude bylo možno vidět dozorce a slyšet práskání bičů.

„Nevidím nic,“ odpověděla netrpělivě, „jenom to, co pořád dokola: otroci sdíraní na kůži od nenažraných imperiánů.“

Tu jí najednou záda olízl bič až vykřikla.

Podívala se do zamračené tváře jejich dozorce.

„Zavři zobák!“ poručil jí.

Loti se z té bolesti chtělo brečet, ale přinutila se zůstat klidná a pokračovat v chůzi. Šli s Locem dál, chřestíce přitom řetězy. Loti si však v duchu přísahala, že všechny ty imperiány zabije, jestli se jí k tomu někdy naskytne příležitost.

Pokračovali tiše dál. Jejich boty křupaly o kamenité pouštní podloží. Po chvíli se však Loc za chůze znovu k sestře přiblížil.

„Nejde o to, co vidíš,“ řekl tiše, „ale o to, co nevidíš. Podívej se pořádně. Tam nahoře na tom útesu.“

Dívala se tam znovu a znovu nespátřila nic zvláštního.

„Je tam jenom jeden dozorce. Jeden. Na dva tucty otroků. Podívej se zpátky a řekni mi, kolik jich vidíš tam.“

Loti se nenápadně ohlédla a spatřila desítky otrokářů, jak dohlížejí na množství otroků lámajících kámen a obdělávajících nepoddajnou půdu. Znovu se otočila k útesu a konečně pochopila, co má její bratr na mysli.

Nejenom, že je tam ten dozorce úplně sám, ale navíc nedaleko postávala i jeho zerta. To byla přece cesta k útěku.

Loti byla nadšená.

Loc pokýval hlavou na znamení, že si konečně rozumějí.

„Vrcholek útesu je nejhorší pracoviště ze všech,“ řekl. „Je tam největší vedro a člověk může snadno spadnout. Pro nás je to však, sestřičko, příležitost.“

Tu byla Loti najednou hrubě nakopnuta zezadu. Zapotácela se a strhla s sebou i Loca. Byli hnáni jako dobytek k útesu. Loti se pokoušela znovu popadnout zpola vyražený dech a hlavně neupadnout. Neměli by problém ji umlátit k smrti, kdyby už nebyla schopná pracovat. Kupředu ji však hnala naděje. Konečně měli nějaký plán.

Loti by si nikdy nemyslela, že by její bratr byl tak odvážný, že by se imperiánům otevřeně vzepřel, ale zoufalství dokáže člověka

proměnit a ona teď v jeho očích viděla odhodlání nesmířit se s bídným osudem otroků. Viděla jej v novém světle a začala jej obdivovat. Jeho plán se jí velice zalíbil.

„A co naše pouta?“ zeptala se, když si byla jistá, že dozorce neposlouchá.

Loc pokynul hlavou.

„Na jeho sedle,“ odpověděl. „Podívej se pořádně.“

Loti se znovu podívala na zvíře a spatřila, že má u sedla pověšený dlouhý meč. Ten jistě jejich řetězy dokáže rozetnout. Opravdu by se odsud mohli dostat.

Poprvé od chvíle, kdy byli chyceni, pocítila Loti špetku optimismu. Pokračovali dál na pracovní pozici. Ostatní otroci byli zlomení a utmáčení. Muži a ženy, kteří bez naděje na lepší už příliš dlouho vykonávali monotónní a extrémně náročnou práci. V jejich očích už nezbyla ani špetka vzdoru. Loti věděla, že by jim v případě nouze nikdo z nich nejspíše nepomohl. Oni ji snad ale potřebovat ani nebudou. Jediné, čeho jim bylo třeba, byla jedna malá šance. Ostatní otroci by jim mohli jenom posloužit pro rozptýlení pozornosti.

Loti byla znovu hrubě nakopnuta a tentokrát už ránu neustála. Tvrdě přistála na břicho a odřela si ruce. Už byli přímo u útesu. Dozorce ji surově chytil za halenu na zádech, vytáhl ji na nohy, beze slova se otočil a kráčel po kamenité cestě zpátky.

„Do řady!“ zařval muž, jenž převzal velení po něm.

Přitom chytil Loti zezadu za krk a smýknul jí k ostatním otrokům. Když se potom seřadili tak, jak si přál, byla jí podána

dlouhá dřevěná motyka s železnou hlavicí. Loti byla vybrána, aby ryla zem kolem útesu spolu s dalšími ženami.

Podívala se na Loca a ten na ni významně kývnul. Nastala chvíle, kdy to musí provést, anebo se navždy smířit s osudem.

Loti vykřikla, zvedla motyku nad hlavu a vší silou jí praštila dozorce zezadu do hlavy. Sama se jí přitom téměř pustila, když viděla, jak se železo zabořilo do jeho lebky.

Celou akci provedla velice rychle a ten muž ji navíc nečekal. Neměl žádný čas reagovat. Nikdo z ostatních otroků by si nic podobného nikdy nedovolil.

Lotininy ruce se rozbrnely od zpětné vazby. Nejprve se zděšeně, ale později se stále větším potěšením, dívala, jak imperián padl na kolena a potom tváří k zemi. Její záda stále ještě palčivě bolela od jejich bičů a toto byla alespoň drobná satisfakce.

Její bratr k tomu muži došel, napřáhl se vlastní motykou a ještě jednou jej udeřil, aby se ujistil, že je skutečně mrtev.

Dozorce už se ani nepohnul.

Loti cítila srdce až v krku, těžce oddychovala a najednou byla celá mokrá od potu. Zahodila zkrvavenou motyku a podívala se na Loca. Dokázali to.

Rozhlédla se kolem a spatřila, že ostatní otroci ustali v práci a s pusami otevřenými dokořán se dívali na jejich počínání. Většina vypadala zděšeně.

Teď však nesměli plýtvat drahocennými vteřinami. Loti s Locem se rozběhli k zertě, až jejich řetězy chrastily. Loti

popadla prvotřídní imperiální meč, připásaný k sedlu zvířete, zvedla jej nad hlavu a otočila se.

„Pozor!“ zakřičela na Loca.

Bratr se přikrčil a Loti vší silou ťala. Meč vykřesal na železném řetězu pár jisker a čistě jej přetřel. Konečně byli volní.

Loti se otočila, aby naskočila na zertu, když tu se ozval křik.

„O co my!?“ křičel ten hlas.

Ostatní otroci už se hnali k nim, vzájemně si přidržujíc okovy. Loti se otočila zpátky k zertě. Dobře věděla, že jejich úspěch závisí na rychlosti. Chtěla odsud okamžitě vyrazit na východ do Volusie, která byla posledním místem, kde spatřila svého Daria. Třeba tam pořád ještě někde je a ona by jej mohla najít. Zároveň však nedokázala snést pomyslení, že by tu ty ostatní ubožáky jenom tak nechala.

Vrhla se kupředu a začala jim rychle přesekávat okovy. Netrvalo dlouho a všichni byli volní. Nevěděla, co si s nečekaně nabytou svobodou počnou – ale aspoň jim dala šanci se o něco pokusit.

Vyskočila do sedla zerty a podala Locovi ruku. Bratr k ní natáhl svou zdravou ruku a nechal se vytáhnout za ní. Loti potom začala zertu po imperiálním způsobu bít, aby ji přinutila k pohybu.

Zvíře zařvalo a vyrazilo do běhu. Najednou byli volní, vzduch jim bral slova z úst a jim se přitom chtělo křičet radostí. Někde za nimi se ale už začaly ozývat výkřiky imperiálních dozorců, kteří spatřili, co se to na útesu děje. Loti na ně nemínila čekat.

Vedla zertu pryč od těch skal i všeho ostatního a rovnou do pusté pouště. Imperiální dozorce i všechno to otroctví nechali za sebou a vyrazili vstříc svobodě.

KAPITOLA DEVÁTÁ

Darius se v šoku díval na toho záhadného muže, který klečel nad ním.

Jeho otec.

Díval se mu do očí a celý okolní svět se na tu chvíli jakoby zastavil. Najednou to všechno dávalo smysl. Darius měl od začátku pocit, že je na tom muži něco zvláštního. Ta podoba, to něco, co mu nedávalo spát od chvíle, kdy jej poprvé spatřil.

Jeho otec!

To pomyšlení mu ani nepřipadalo reálné.

Přestu tu byl. Klečel nad ním a právě mu zachránil život, když zablokoval ránu imperiálního vojáka, která by Daria jistě zabila. Riskoval vlastní život tím, že vstoupil do arény ve chvíli, kdy byl jeho syn již poražen.

Riskoval kvůli němu všechno. Ale proč?

„Otče,“ zašeptal Darius tázavě a užasle zároveň.

Skutečnost, že byl krví toho skvělého bojovníka, jej naplňovala pýchou. Nikdy nepotkal nikoho, kdo by byl v boji lepší. Třeba se jednou i z Daria stane podobně impozantní válečník.

Otec mu podal ruku, aby jej vytáhl na nohy. Stisk jeho ruky byl pevný a silný. Darius si nechal pomoci a znovu vstal do boje. Najednou měl opravdový důvod pokračovat dál a nevzdat se.

Rychle se sehnul, sebral ze země svůj meč a otočil se, aby

se po otcově boku postavil blížící se hordě imperiálních vojáků. Poté, co zlikvidovali ony přerostlé bytosti, totiž pořadatelé her vyslali novou vlnu a tentokrát to byla čistě armádní záležitost.

Diváci buráceli nadšením nad nečekaným vývojem událostí, zatímco Darius se díval do nestvůrných tváří imperiálních vojáků, kteří se na ně s dlouhými kopími řítili. Začal se soustředit a tu se běh okolního světa začal zpomalovat.

Když se první voják přiblížil, na poslední chvíli se napřáhl a vrhl svým kopím jako oštěpem. Darius měl co dělat, aby se stačil sehnout a zároveň ustoupit do strany. Hned za kopím totiž následoval voják, který jej chtěl s rozpaženými rukama srazit k zemi. Darius jej v okamžiku, kdy jej míjel, udeřil jílcem meče do spánku. To už se musel vyhybat meči dalšího. Jako kočka se uhnul do strany a bodl muže do břicha.

Další voják se na něj vyřítil z boku a chtěl Daria bodnout kopím do žeber. Byl příliš rychlý, než aby se chlapec stačil bránit. Jenže to už se ozvalo kovové zařinčení, když ránu odvedla hůl jeho otce. Darius se na něj vděčně podíval. Imperián potom dostal holí přímo mezi oči a poroučel v bezvědomí k zemi.

Dariův otec roztočil svou hůl jako tornádo a postavil se celé skupině nepřátel najednou. Hůl létala doprava i doleva a kopí vojáků od ní jenom odletovala. Tančil mezi nimi s lehkostí gazely a v rychlém sledu je srážel k zemi. Způsob, jakým vládnul svou zbraní i každíčký detail jeho pohybu byl věcí umělecké čistoty a krásy. Bodal je do středu hrudi, mezi oči, podpažních i podkoleních jamek podle toho, kde se zrovna otevřelo místo,

jež by stálo za zásah. Byl jako divoký vítr a zároveň klidný a metodický jako měsíc svítící nad noční tůň.

Inspirován otcovou virtuozitou bil se Darius jako smyslů zbavený. Sekal, bodal, blokoval a zároveň ukračoval a uhýbal do stran i k zemi. Jeho meč se srážel s čepelemi nepřátel a vykřesával sprchy jisker. Nepřátelé byli větší než on, ale Darius měl více odhodlání a na rozdíl od nich bojoval o holý život – a před zraky svého otce. Odrazil nejednu ránu, která byla míněna jemu a zachránil jej tak před smrtí, které by neunikl ani se svými tanečnickými dovednostmi. I Darius srážel jednoho soupeře za druhým.

Po chvíli zbyl už jenom jediný imperián. Rozběhl se s mečem nad hlavou na Daria, ten počkal na nejhodnější okamžik a potom jednoduše bodnul před sebe. Zasáhl muže přímo do hrudi. Imperián vykulil oči, chytil se za ránu a padl mrtev k zemi.

Darius stanul vedle svého otce, oba ztěžka oddechovali a prohlíželi si spoušť, kterou kolem sebe napáchali. Všude kolem nich se rozkládal koberec z těl pobitých nepřátel. I nad touto vlnou zvítězili.

Darius měl pocit, že po boku svého otce se může postavit naprosto čemukoliv. Společně byli silou, kterou nebylo možné jenom tak zastavit. Bojovat na otcově straně pro něj přitom byla radost, kterou v aréně ještě nikdy předtím nepocítil. O otci odjakživa pouze snil a v těch snech vždycky hrálo velkou roli, že ten muž byl velkým bojovníkem. Teď se potvrdily a vyvrátily všechny ty povídačky lidí z jeho vesnice o tom, že otec byl jenom

obyčejný otrok jako ostatní.

Rezezvučelo se množství rohů a dav znovu propukl v jásot. Darius zprvu doufal, že patří jejich vítězství, ale to se přepočítal. Velká železná vrata na vzdáleném konci arény se znovu otevřela a bylo jasné, že budou muset čelit něčemu dalšímu.

Ozvalo se uširvoucí zatroubení. Bylo silné tak, že měl člověk pocit, že mu prasknou bubínky a jenom stěží odolával nutkání si zakrýt uši. Slon! Darius se s tlukoucím srdcem díval na velkou bránu, ve které se potom k jeho zděšení objevila ta zvířata hned dvě. Jejich kůže byla černá jako uhlí. Jenom bělostné dlouhé kly se zbarvení zvířete vzpíraly. Sloni byli rozzuřeni a když vběhli s duněním do arény, začali zmovu troubit.

Vzduch se přitom zvuku otrásal a Dariova kolena spolu s ním. Sloni se zvedli na zadní a když potom dopadli zpátky, způsobili malé zemětřesení. Dokonce i Dariův otec neklidně přešlápl z jedné nohy na druhou. Za krky jim seděli imperiální vojáci, oblečení od hlavy až k patě v černé zbroji a ozbrojení meči a dlouhými kopími.

Darius si obě ta monstra prohlížel. Byla větší než cokoliv, s čím se v životě střetnul a věděl, že tohle ani s otcem po boku nemohou zvládnout. Když se na něj však podíval, zjistil, že je jeho postoj už zase zcela klidný a nebojácný. Stoicky klidná tvář hleděla na novou hrozbu zdánlivě bez zaujetí. To Dariovi dodalo trochu sil.

„Tohle nemůžeme vyhrát, otče,“ řekl přesto, zatímco sloni už nabírali do kroku.

„Už jsme vyhráli synu,“ zněla odpověď. „Jenom tím, že tu stojíme a budeme jim čelit. Tím, že se neobracíme na beznadějný útěk. Naše těla to možná nepřežijí, ale památka na nás bude žít dál – a čest, kterou tu dnes získáme, znamená vítězství!“

Potom otec najednou vykřikl a prudce vyrazil do útoku. Darius se přidal za ním. Běželi nebojácně vstříc dvěma ohromným tlustokožcům a, v očích všech diváků i jich samotných, i jisté smrti.

Moment srážky neproběhl tak, jak Darius očekával. Uhnul se před kopím, vrženým jedním z jezdců, zvedl svůj meč a seknul jím proti slonově končetině. Nevěděl, jak by měl efektivně zasáhnout slona, ani jestli ta rána bude vůbec mít nějaký účinek.

Neměla. Dariův meč jenom lehce škrábnul tlustou kůží. Rozzuřené zvíře švihlo chobotem do strany a trefilo Daria do žeber.

Náraz byl tak silný, že jej odhodil pět metrů stranou a téměř mu vyrazil dech. Ztěžka dopadl do prachu, kutálel se ještě několik metrů a nadšený řev diváků slyšel jenom jako vzdálené hučení.

Pokusil se zahlédnout otce a spatřil jej, jak vrhá ze země sebrané kopí po jednom ze slonů a potom se v kotoulu uhýbá z cesty.

Trefil dokonale. Kopí se zvířeti zabodlo do oka. Slon zatroubil a podlomila se mu kolena. V plné rychlosti upadl a srazil s sebou i toho druhého. Arénu zaplavil rozvířený prach.

Darius se rychle vydrápal na nohy, odhodlán využít

příležitosti. Zaměřil se na jednoho z imperiánů, který teď ležel na zemi. Voják se potloukl, ale už se zvedal na nohy a napřahoval kopí, aby jej vrhnul otcí do zad. Ten se díval jinam, o hrozícím nebezpečí neměl tušení a Darius věděl, že musí jednat, jinak bude během vteřiny konec.

Rozběhl se kupředu proti tomu vojákovi, zvedl meč a na poslední chvíli mu jím vyrazil kopí z ruky – potom zbraň plavně přetočil nad hlavou a srazil mu tu jeho z ramen.

Obecenstvo křičelo jako bouře.

Darius však neměl čas si svůj triumf užít. Druhý slon se totiž už s troubením zvedal na nohy – a jeho jezdec jej navedl přímo na Daria. Nebyl čas někam utíkat. Darius si namísto toho lehl na záda, sebral ze země kopí a namířil jej kolmo vzhůru zrovna ve chvíli, kdy na něj dopadala tlustokožcová noha. Čekal do posledního okamžiku a potom se odkulil stranou, aby jej zvíře nerozmačkalo na kaši.

Noha jej minula jenom o centimetry. Stejně to však nedopadlo s hrotem kopí. Slon strašlivě zařval, když si vrazil zbraň do nohy. Kopí projelo chodidlem hluboko do končetiny a o kus výše zase vyjelo kůží ven.

Slona popadl amok, ve snaze zbavit se bolesti poskakoval sem a tam v kruzích a vše si ještě zhoršoval. Jeho jezdec se po chvíli už nedokázal udržet a s výkřikem padl k zemi tak, že si zlomil vaz.

Nepříčetný slon se ohnal chobotem a znovu zasáhl Daria tak, že jej odhodil stranou. Dopadl tak tvrdě, že si zprvu myslel, že

už také nevstane.

To si však nemohl dovolit. Znovu se s vyceněnými zuby začal zvedat a lapal při tom po dechu. Jeho otec mezitím bojoval s několika dalšími vojáky, kteří byli vysláni slony podpořit, když se pro ně boj začal vyvíjet špatně. V takovém boji byl zcela ve svém živlu a tak opět s lehkostí tančil a bil je hlava nehlava.

Slon, který byl skolen ranou oštěpem do oka, se teď začal znovu ztěžka zvedat na nohy, povzbuzován jiným vojákem, který mu skočil za krk. Rychle se mu podařilo zvíře ovládnout, znovu jej zvednout na všechny čtyři a potom se s ním rozběhnout na otce, který byl zaměstnán bojem s ostatními.

Darius se na to díval a věděl, že je příliš daleko, než aby mohl do boje zasáhnout. S hrůzou sledoval, jak se monstrum řítilo přímo na otce.

„NE!“ rozkřičel se.

S hrůzou se díval, jak se ta ohromná hora masa řítí na nic netušícího otce a přes všechnu nepravděpodobnost se rozběhl mu pomoci. Věděl však, že je to marná snaha. Nikdo na světě nebyl tak rychlý, aby tohle stihl.

Slon sklonil svoje kly a potom jeden z nich v plné rychlosti prohnal otcovými zády.

Zasažený vykřikl, z úst se mu vyřinula krev a vzápětí byl zvednut do výše jako trofej.

Darius cítil, jak se mu do očí hrnou slzy, když se díval, jak neúžasnější bojovník na světě a jeho vlastní otec v jedné osobě umírá. I ve smrti se nadále pokoušel vytáhnout si sloní kel z těla

a osvobodit se.

„OTČE!“ křičel Darius jako šílenec.

KAPITOLA DESÁTÁ

Thorgrin stál na přídi své lodi, v ruce svíral meč a s hrůzou se díval na tu strašlivou mořskou příšeru. Měla stejnou barvu jako krvavé moře, ze kterého se vynořila a vypínala se tak vysoko, že by se jejich loď ocitla ve stínu, kdyby Krvavá země měla dostatek světla, aby tu vůbec nějaký stín byl. Obluda otevřela masivní čelisti, odhalila řady ostrých zubů a zároveň roztáhla chapadla do všech stran. Některá z nich byla delší než celá loď a všechna se začala stahovat, aby ji objala.

Vrhla se na ně.

Thorgrin, Reece, Selese, O'Connor, Indra, Matus, Elden a Angela sevřeli své zbraně a zaujali bojové postoje. Thor cítil, jak Meč Mrtvých rezonuje v jeho dlani. Přál si vyrazit do akce a jeho majitel také. Musel ochraňovat Angelu a ostatní a věděl, že si nemohou dovolit, aby se ta obluda dostala až k lodi.

Thorgrin vyskočil kupředu na zábradlí, zvednul meč nad hlavu a plnou silou sekl tak, že uťal nejbližší z chapadel. Useknutá část dopadla s žuchnutím na palubu, přejela po ní na druhou stranu a narazila do zábradlí.

Ostatní také nelelekovali. O'Connor začal pálit své šípy jeden za druhým. Mířil na obludiny oči. Reecovi se zatím podařilo useknout další chapadlo, které se snažilo chytit Selese kolem pasu. Elden svou sekerou usekl hned dvě najednou. Pustili se do obludy jako dobře sehraný tým.

Nestvůra řvala bolestí, přišla hned o několik chapadel během pár vteřin a její tělo bylo navíc provrtáno šípy a oštěpy. Nečekajíc tak tuhý a koordinovaný odpor zastavila svůj prvotní nápor a stáhla se. Potom znovu zařvala, vynořila se ještě o něco výše, aby vzápětí zase celá zmizela pod hladinou. Vlna, kterou tím způsobila, jejich loď málem převrhla.

Thor se v náhlém klidu díval na rozbouřenou hladinu a na vteřinu si pomyslel, že ji možná zahnali. Fakt, že se nad hladinou objevila krev světlejší než zbytek moře, svědčil o tom samém. Přesto však věděl, že se nesmí nechat tak snadno ukolébat.

A potom si uvědomil, co se obluda nejspíše chystá udělat.

„DRŽTE SE!“ vykřikl na poslední chvíli.

Jeho hlas ještě ani nedozněl, když tu se celá loď otřásla a vystřelila vzhůru. Byli zvednuti několik metrů nad hladinu, kde je znovu objala dlouhá chapadla. Během mrknutí oka byla omotána všude od přídě až na zád'. Thor si pomyslel, že budou rozdrceni.

Obluda však udělala něco jiného. Hodila lodí, jako kdyby to byla jenom dřevěná hračka. Skřípající plavidlo proletělo vzduchem a dopadlo do vody opodál.

Nikdo se nedokázal udržet na svém místě. Rozjeli se po palubě do všech stran, otloukali se o stěžně a jediné, co s tím mohli dělat, bylo chránit alespoň si hlavu. Thor spatřil Angelu, která byla prudce smýknuta přes palubu a přímo k okraji zábradlí. Na poslední chvíli zachytil její malou ručku a zachránil ji před pádem do krvavých vod. Věnovala mu pohled plný hrůzy.

Po chvíli se loď konečně narovнала. Všichni se sténáním vstali, aby se připravili na další útok. Spatřili, jak se k nim obluda žene po hladině a její chapadla přitom vlají do všech stran. Znovu obepjala trup lodi, propletla se mezi stěžni i zábradlím a zamířila k posádce.

Selese najednou vykřikla, když se jedno z menších chapadel omotalo kolem jejího kotníku, podrazilo jí nohy a začalo ji táhnout napříč palubou. Reece se rozmáchl a ut'al jej jenom vteřinu předtím, než jeho ruku omotalo jiné. Další a další se plazila po palubě a brzy i Thor ucítil, jak se jej jedno snaží chytit za lýtko. Všichni se dali do zuřivého boje. Za každé useknuté chapadlo se dvě další objevila.

Brzy jimi byla pokrytá celá loď a Thor věděl, že musí rychle změnit taktiku a něco udělat, jinak budou brzy staženi pod hladinu. Tu se najednou nad nimi ozvalo skřehotavé zavrčení. Thor vzhlédl a spatřil jednoho z démonů, které vypustil ze Země Mrtvých. Přelétl nad nimi a posměšně se zašklebil.

Thor zavřel oči. Teď už věděl, že toto je jedna z jeho zkoušek. Jeden z rozhodujících momentů v životě. Pokoušel se oddělit se v mysli od okolního světa a plně se vnitřně soustředit na svůj trénink. Na Argona. Na matku. Na své schopnosti. Byl přece silný jako sám vesmír, to už dávno věděl. V jeho nitru třímaly síly, které překračovaly možnosti fyzického světa. Tato obluda byla z fyzického světa, a tak Thorova moc musela být vyšší. Mohl povolávat síly přírody. Stejně síly, které vytvořily tuto obludu. Proč by ji tedy nemohl poslat zpátky do pekla, odkud beztak

příplula?

Cítil, jak se okolní svět zpomaluje. Tělem mu začaly stoupat již tak dobře známé vlny tepla, rozlévající se z břicha do rukou i nohou a nakonec jako lehce brnící energie tryskající z konečků prstů. Najednou se cítil nepřemožitelný. Otevřel oči. Žilami mu teď proudila ohromná síla, zcela jednotná s vesmírem.

Téměř jakoby mimoděk položil dlaň na jedno z chapadel a pustil do něj energetický náboj. Chapadlo se okamžitě stáhlo, jako kdyby bylo něčím popáleno.

Thor se narovnal. Podíval se nestvůře přímo do obludného obličeje, který se blížil s vyceněnými zuby k lodi, připraven ji pohltnout. Thor viděl ostatní členy své družiny, jak jsou, omotáni chapadly a tažení po palubě.

Nadechl se, zařval a vyrazil do útoku. Vrhнул se kupředu a namísto meče mu za zbraně sloužily jenom holé dlaně, téměř zářící magií. Popadl obludu za vrásčitý obličej a pustil do ní další dávku energie. Okamžitě pocítil, jak se její kůže pod jeho dlaněmi škvaří.

Zároveň nasál část její energie, aby se mu nemohla ze sevření vymanit. Obluda sebou zmítala, řvala, ale Thor ji držel pevně. Jediný ústup, který jí povolil, se týkal chapadel. Ta se teď začala stahovat z lodi do bezpečí. Cítil, jak jeho moc ještě roste. Zabořil prsty do její zpečené tkáně a začal tu ohromnou hlavu zvedat do výše. I když proti ní byl až směšně maličký, připadala mu lehká jako pírkó. Netrvalo dlouho a byla celá ve vzduchu, zcela vydána na milost a nemilost Thorově moci.

Ten ještě přidal na magickém toku a obluda začala sama od sebe stoupat nad zem, jako kdyby měla křídla. Když byla dobrých patnáct metrů vysoko, Thor najednou prudce předpažil.

Obluda s řevem přeletěla loď a pokračovala dál ještě desítky metrů. Náraz na hladinu byl drtivý, zvedl ohromnou vlnu vody, která když se usadila, odhalila nehybné krvavě rudé tělo, jak bezvládně pluje po hladině a pomaloučku se začíná potápět.

Bylo po všem.

Thor stál tiše na palubě své lodi a jeho tělo stále přetévalo energií. Ostatní se pomaloučku zvedali na nohy a přicházeli k němu. Thor si prohlížel hladinu krvavého moře, i černočerné pevniny, dokud jeho zrak nespočinul na onom černém hradě. Byl si jistý, že právě tam má začít hledat svého syna.

Nadešel čas. Teď už jej od záchrany Guwayna nemůže nic zastavit.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

Volusia stála před početným sborem svých poradců v ulicích imperiálního Kapitolu a postříbřeným sklem v třesoucích se rukou si prohlížela vlastní obličej. Polovina zůstala nadále krásná, ale ta druhá byla teď spečená, neforemná a obludně ošklivá. I ona byla sama sebou zhnusena. Fakt, že jí polovina krásy zůstala, to celé z nějakého důvodu dělal ještě horší. Uvědomila si, že by bylo snazší, kdyby Vokin spálil její tvář celou – alespoň by po čase mohla zapomenout, jak předtím vypadala.

Podmanivá krása přitom byla jedním z pilířů její moci. Byla silou, která ji provázela všemi důležitými okamžiky jejího života, silou, která jí umožňovala manipulovat s muži a dostat je do kolen jediným mrknutím oka. To ostatně často platilo i o ženách. Teď to však všechno bylo pryč. Odted' byla jenom další sedmnáctiletou dívkou – ba co hůře, byla z ní příšera. Nedokázala se na sebe ani podívat.

V záchvatu zuřivosti mrštila sklem o zem a dívala se, jak se rozletělo na tisíc maličkých střepů. Její rádci se dívali stranou a ani nedutali. Všichni dobře věděli, že není radno ji dráždit. Ona navíc věděla, že se na ni podívat ani nechtějí, protože to byl hrozný pohled.

Rozhlédla se po okolí ve snaze najít alespoň jediného Volka, kterého by v pomstě nechala roztrhat na kusy, ale už byli všichni pryč. Po incidentu rychle vyklidili pole. V minulosti

byla varována před tím, aby se s nimi spolčovala, a teď si uvědomovala, že ta varování byla opodstatněná. Zaplatila za to velmi vysokou cenu a ztratila něco, co již nikdy nedokáže získat zpět.

Přála si svůj vztek i žal na někom vylít. Její zraky přitom padly na Brina, jejího nového velitele. Byl to rozložitý velikán, o pár let starší než ona a už byl členem jejího nejužšího kruhu po několik měsíců. Mladý, vysoký, svalnatý a oslnivě krásný muž, který ji přitahoval od první chvíle, co jej spatřila. Teď se na ni však nedokázal ani podívat.

„Ty,“ zasyčela jeho směrem. „Odted'ka se mi nepodíváš do očí?“

Odfrkla si, když voják vzhlédl, ale do očí se jí stejně nepodíval. To tedy byl její osud. Po zbytek života bude ostatními nazírána jako obluda.

„Jsem pro tebe nechutná?“ zeptala se hlasem, ve kterém se zloba snoubila se zoufalstvím.

Mladík znovu sklopil zrak a neodpověděl.

„Výborně,“ řekla po dlouhé chvíli ticha, „potom ti tedy přikazuji, aby ses podíval do tváře, která se ti tak hnuší. Dokážeš mi, že jsem krásná. Dnes se mnou budeš sdílet lože.“

Velitel se jí konečně podíval do očí a ona v těch jeho spatřila zhnusení a strach zároveň.

„Bohyně?“ zeptal se roztřeseným hlasem. Věděl, že pokud se tomu příkazu vzepře, čeká jej smrt.

Volusia se široce usmála. Konečně měla důvod k radosti.

Takto si spraví chuť. Vyspí se s mužem, kterému je odporná.

„Až po tobě,“ řekla, ustoupila mu z cesty a gestem naznačila, že se má vydat k jejímu paláci.

*

Volusia stála u klenutého otevřeného okna v nejvyšším patře svého paláce v imperiálním Kapitolu a sledovala východ sluncí. Ukryta za závěsy tiše plakala. Cítila, jak jí po zdravé polovině obličeje stékají horké slzy, ale na té druhé necítila nic. Ta byla jako mrtvá.

Ozvalo se tiché zachrápání. Volusia se ohlédla po Brinovi, který byl stále ještě v posteli a spal. I ve spánku byla však jeho tvář mírně pokřivená znechucením. Trpěl každou vteřinu, kdy s ní ležel, to dobře věděla, a teď jí to přinášelo jenom málo uspokojení. Ani zdaleka nebyla spokojená. Nemohla přestat myslet na Volky a touhu se jim pomstít.

Vylití si zlosti na Brinovi se pořádné pomstě ani zdaleka nemohlo vyrovnat. Volkové se vytratili a ona zůstala tady. Sama se sebou a se svou znetvořenou tváří, na kterou se ani sama nedokázala bez pocitu hnusu podívat.

Otřela si slzy a podívala se k obzoru až za linii městského opevnění. Slunce stoupala a osvětlovala masu armád Rytířů Sedmi, kteří pod nesčetnými prapory tábořili před posledním pochodem ke hradbám Kapitolu. Pomaloučku utahovali smyčku kolem města, jak dorážely další a další milionové armády ze

všech koutků Impéria. Přišli, aby ji rozdrtili.

Ona však konfrontaci vítala. Věděla, že k vítězství Volky nepotřebuje. Nepotřebovala ani jediného ze svých vojáků. Klidně je může zabít všechny sama. Byla přece bohyně. Říši smrtelníků překonala už dávno a teď byla živoucí legendou, kterou nikdo, ani ta největší armáda na světě, nemůže zastavit. Přivítá je a potom je všechny do jednoho pobije.

Pak už konečně nezbude nikdo, kdo by se jí protivil. Tehdy bude její moc konečně dokonalá.

Zaslechla za sebou šramocení a koutkem oka spatřila pohyb. Brin vstal z postele, vymotal se z povlečení a začal se oblékat. Viděla, jak obezřetně a tiše si přitom počíná a uvědomila si, že se odtamtud pokusí tajně utéct, aby se na ni už nemusel ani podívat. Tím ji urazil ještě více.

„Ach, veliteli,“ provolala jakoby nic.

Koutkem oka viděla, jak se zarazil, otočil a váhavě se na ni podíval. Pohlédla na něj též a věnovala mu ošklivý, napůl seškvařený úsměv.

„Pojď ke mně, veliteli,“ pobídla jej. „Než odejdeš, chtěla bych ti ještě něco ukázat.“

Zaváhal, ale potom se pomaloučku vydal kupředu, až stanul vedle ní. Začal se rozhlížet z okna, aby se na ni nemusel podívat přímo.

„To nemáš ani jeden sladký polibek na rozloučenou pro svou bohyni?“ zeptala se.

Jasně viděla, jak se otrásl a začínala se opravdu zlobit.

„Na tom nesejde,“ dodala náhle potemnělým hlasem. „Alespoň ti tedy mohu ukázat, co jsem chtěla. Podívej. Vidíš támhle na obzoru? Podívej se pořádně. Řekni mi, co tam vidíš.“

Přistoupil až těsně k oknu a ona mu položila ruku na rameno. Vyklonil se ven, zkoumavě přehlédl obzor a nakrčil nechápavě obočí.

„Nevidím nic neobyčejného, bohyně.“

Volusia se široce usmála, cítíc, jak jí stoupá vlna pomstychtivosti a to staré známé nutkání po násilí a krutosti.

„Podívej se lépe, veliteli,“ pobídla jej.

Brin se naklonil ještě více a zíral ven. Volusia jej jediným rychlým pohybem uchopila zezadu za košili a potom jej vší silou mrštila ven z okna.

Mladík se rozkřičel a, mávaje rukama jako kdyby chtěl vzlétnout, padal do dlážděných ulic. Dopadl se zapraščením lámaných kostí, které nenechávalo pochyb o jeho šancích na přežití.

Volusia se spokojeně usmála a dívala se na to zkrvavené tělo, rozpolcenou hlavu i končetiny, ležící v prapodivných úhlech, a konečně cítila, že se alespoň trošičku pomstila.

„Měl bys teď vidět sám sebe,“ odpověděla mrtvému na dálku. „Kdo z nás dvou je teď větší nestvůra, hm?“

KAPITOLA DVANÁCTÁ

Gwendolyn kráčela spoře osvětlenými chodbami věže Hledačů Světla. S Krohnem po boku stoupala po kruhové rampě, obkružující tělo věže. Po cestě míjela pochodně a členy kultu, stojící v tichém pozoru na stráž. Ruce měli schované ve svých splývavých róbách. Gwen byla s každým vystoupaným patrem zvědavější a zvědavější. Princ Kristof ji doprovodil jenom do poloviny věže, kde se obrátil a se slovy, že dále už se musí ubírat a stanout tváří v tvář Eldofovi sama, se zase vrátil dolů. Všichni o tom muži mluvili, jako kdyby to byl skutečný bůh.

Vzduch byl těžký kadidlem a pokojná atmosféra ještě umocněná tichým prozpěvováním odkudsi z dálky. Gwendolyn stoupala výše a přemýšlela: Jaké tajemství tu ten Eldof ukrývá? Dá jí vědomosti, které potřebuje k záchraně Útesu? Bude Gwendolyn schopná odsud dostat členy královské rodiny?

Když zahrnula za roh, prostor věže se otevřel tak náhle a nečekaně, že Gwen zalapala po dechu. Vstoupila do ohromné místnosti s deset metrů vysokým stropem a stěnami beze zbytku tvořenými z malovaného skla. Dovnitř pronikalo množství obarveného světla. Růžové, purpurové a šarlatové paprsky dodávaly tomu místu nadpřirozenou atmosféru. Uprostřed seděl na trůně muž. Právě k němu se sbíhaly ty nejmohutnější z paprsků, jako kdyby architektonika tohoto místa měla jenom podtrhovat jeho božství.

Eldof.

Gwen cítila, jak jí buší srdce, když viděla, jak tam trůní jako opravdový bůh, seslaný z nebes na zem. Seděl ve zlaté róbě a s holou hlavou na překrásném slonovinovém trůně, ze všech stran bohatě osvětleném pochodněmi. K trůnu vedla dlouhá, postupně se zdvihající rampa, rovněž lemovaná pochodněmi. Ta místnost, trůn i ona rampa – to všechno bylo mnohem okázalejší než to, co spatřila v královském trůnním sále. Teď už dobře chápala, proč se král cítil touto věží a kultem v ní sídlícím tolik ohrožen. Působil jako mocný konkurent.

Eldof jí nepokynul, ba dokonce to ani nevypadalo, že by si její přítomnosti všimnul. Gwen nevěděla, co jiného dělat, a tak se jala kráčet přímo napříč sálem po zlatých dlaždicích vedoucích k trůnu. Teprve teď si všimla, že tu Eldof přece jenom není sám. Ve stínech podél stěn zahlédla tu a tam postavy mnichů a uctívačů, zahalených v hábitech. Další stáli kolem rampy. Gwen napadlo, kolik uctívačů Eldof asi může mít.

Po chvíli se konečně zastavila před jeho trůnem a vzhlédla.

Podíval se na ni ledově modrýma, lehce žhnoucíma očima, které se zdály stejně prastaré jako ty Argonovy. Jenže v těch Eldofových nebyla ani trocha tepla. Hypnotizovaly ji. Jinak ale opravdu působily jako ty, které měl její starý druid.

Nevěděla, co by měla říci. Eldof na ni zíral a jí připadalo, jako kdyby nahlížel i do nejtajnějších zákoutí její duše. Tiše tedy stála a čekala, až bude on sám chtít promluvit. Cítila, jak sebou Krohn vedle ní nepokojně šije. Situace se mu ani trochu nelíbila.

„Gwendolyn ze Západního království Prstenu, dcera krále MacGila a poslední naděje jejího lidu na záchranu. Tedy – i toho našeho,“ pronesl pomalým, vznešeným hlasem, jako kdyby tu informaci četl z nějaké knihy. Jeho hlas byl velice hluboký a akustika místnosti mu ještě přidávala na účinku. Jeho oči se znovu zakously do těch jejích a ona měla opět pocit, že je hypnotizována. Najednou okolní svět ani plynutí času jakoby neexistovaly a ona cítila, že i její mysl začíná být přitahována jeho neobyčejně silnou osobností. Najednou se nedokázala podívat jinam než do těch očí. Měla pocit, že je Eldof středem celého světa a pochopila, proč se tolik lidí nechalo přesvědčit, aby jej uctívali a následovali jako boha.

Najednou vůbec nevěděla, co by mu měla začít povídat. To se jí stávalo jenom opravdu zřídka. Ještě nikdy nebyla nikým tak uhranutá – a to se během svého života setkávala s králi, královnami a druidy. Ona sama byla královnou a její otec byl králem přímo legendárním. Muž sedící na trůnu před ní měl nesporné kvality, které však nebyla schopna dobře popsat. V každém případě to způsobilo, že na vteřinu zapomněla, proč sem vlastně přišla.

Nakonec se ale dokázala vzpamatovat dost na to, aby mohla mluvit.

„Přišla jsem,“ začala, „protože...“

Muž na trůně se rozesmál hlubokým hlasem.

„Já vím, proč jsi přišla,“ řekl. „Věděl jsem to ještě předtím, než jsi to ty vůbec zjistila. Věděl jsem to ještě předtím, než jsi

dorazila na toto místo, ba dokonce ještě dříve, než ses vydala na pouť Velkou Pustinou. Víím o tvém odchodu z Prstenu, cestě na Hořejší ostrovy a tvé plavbě přes moře. Víím o tvém manželu Thorgrinovi a synu Guwaynovi. Sledoval jsem tě s mimořádným zájmem, Gwendolyn. Sledoval jsem linii tvého osudu po celá staletí.“

Gwen při těch slovech a jistotě, s jakými je pronesl, zamrazilo. Cítila mravenčení v rukou a ledové prsty, stoupající jí nahoru po páteři. Jak to mohl vědět? Měla pocit, že v okamžiku, kdy se dostala do jeho blízkosti, se pro ni zavřela cesta ven.

„Jak to všechno víš?“ zeptala se.

Jeho odpověď předcházela úsměv.

„Jsem Eldof. Jsem hlavou i patou vší moudrosti.“

Vstal z trůnu a narovnal se do plné výšky. Ta Gwen téměř vyrazila dech. Eldof byl dvakrát vyšší než kterýkoliv člověk. Přistoupil k ní blíže a jeho oči se rozzářily. Gwendolyn měla pocit, že se nedokáže ani pohnout. Ba co více, najednou bylo nesmírně obtížné i jenom myslet sama za sebe.

Musela vynaložit všechny síly, aby se znovu ovládla.

„Tvůj král tě potřebuje,“ řekla. „Útes tě potřebuje.“

Rozesmál se.

„Můj král?“ opakoval pobaveně.

Gwen se rozhodla zatlačit.

„Věří, že víš, jak lze Útes zachránit. Věří, že mu zamlčuješ něco, co by mohlo všechny lidi uvnitř spasit.“

„Pravda,“ odpověděl prostě.

Taková upřímnost ji zaskočila. Najednou nevěděla, co na to říci. Očekávala, že bude zapírat.

„Pravda?“ opakovala nevěřičně.

Usmál se, ale nic neříkal.

„Ale proč?“ zeptala se. „Proč se s tím nechceš podělit?“

„A proč bych to dělal?“ odpověděl otázkou.

„Proč!?“ Gwen tentokrát už málem vykřikla. „Samozřejmě proto, abys zachránil království, ve kterém sám žiješ.“

„Proč bych měl něco takového chtít?“ pokračoval tvrdohlavě.

Gwen se zamračila. Neměla ponětí, jak by na takové sobectví měla reagovat. Nakonec si povzdychla.

„Tvůj problém je,“ pokračoval místo ní on, „že trpíš představou, že všichni mají být zachráněni. Jenže to je zcela špatně. Ty se na svět díváš z perspektivy ani ne dvou dekad, ale já jej sleduji již stovky let. Ty vidíš lidi jako něco nenahraditelného, ale pro mě to jsou jenom maličká kolečka v ohromném stroji času a osudu.“

Přistoupil k ní ještě blíže a zažhnul očima.

„Někteří lidé, Gwendolyn, umřít musejí. Je to jejich úděl.“

„Úděl?“ opakovala jeho slova s hrůzou.

„Někteří musejí zemřít, aby se ostatní mohli osvobodit,“ upřesnil. „Jedni padnou, aby jiní mohli stoupat. Proč by jedna bytost měla být důležitější než jiná? Proč by jedna říše měla větší právo na existenci než jiná?“

Přemýšlela o jeho slovech a byla čím dál zmatenější.

„Bez ničení by nemohl existovat růst. Bez prázdných písků

pouště by nebyla základna pro zbudování velkých měst. Na čem však záleží ještě více: je třeba následovat destrukci, anebo růst? Rozumíš, co myslím? Je destrukce jenom základem?“

Gwen se jej pokoušela pochopit, ale jeho vysvětlení jenom prohloubilo její zmatek.

„Takže neuděláš nic a necháš Útes i jeho obyvatele zemřít?“ zeptala se. „Proč? Co z toho budeš mít?“

Rozesmál se.

„Proč by ze všeho vždy někdo musel profitovat?“ položil další otázku. „Nezachráním je, protože nejsou předurčeni k záchraně. Toto místo, tento Útes, není předurčeno ke spáse. Bude zničeno. Jeho král padne a všichni jeho lidé záhy potom. Kdo jsem já, abych stál v cestě osudu. Já mám dar vidět jeho nitky, táhnoucí se do budoucna, ale za tuto linii se pouštět nehodlám. Nebudu měnit to, co vidím. Kdo jsem, abych se postavil vůli vesmíru?“

Gwendolyn při těch slovech musela myslet na Thorgrina s Guwaynem.

Eldof se široce usmál.

„Ach, ano,“ řekl a znovu se na ní podíval tím pohledem. „Tvůj manžel a váš syn.“

Gwendolyn sevřela rty a přimhouřila oči. To jí vážně čte myšlenky?

„Toužíš po tom mít je zase zpátky,“ dodal a zakroutil hlavou. „Jenže osud často opravdu nelze změnit.“

Začala pěsti a zrudla v obličeji.

„Já můžu změnit osud a také ho změním,“ řekla odhodlaně.

„Ať to stojí cokoliv. I kdybych měla zaprodat vlastní duši.“

Eldof se na ni dlouze a zkoumavě zadíval.

„Ano,“ řekl. „Opravdu se o to pokusíš, že? Vidím v tobě sílu. Máš válečnického ducha.“

Znovu se na ni zadíval a ona ve výrazu jeho obličeje vůbec poprvé zaznamenala náznak uznání.

„Nečekal bych, že v tobě něco takového objevím,“ připustil. „Je jenom málo bytostí, které opravdu mají sílu měnit osud. Cena, kterou za to však zaplatíš, bude ohromná.“

Povzdechl si a zakroutil hlavou, jako kdyby se snažil setřást nějakou myšlenku.

„V každém případě,“ pokračoval, „se ti nepodaří změnit osud tady – na Útesu. Smrt už tu klepe na dveře. O co se můžeš pokusit, není záchrana, nýbrž útek. Tento národ potřebuje vůdce, který by je vedl Velkou Pustinou. Myslím, že už sama dobře víš, kdo by tím vůdcem měl být.“

Gwen při těch slovech znovu zamrazilo. Nedokázala si představit, kde by sebrala sílu to všechno podstoupit znovu.

„Jak bych je mohla vést?“ zeptala se, vyčerpaná jenom z té představy. „A kam bychom ještě mohli jít? Už teď jsme na posledním bezpečném místě na světě.“

Eldof se odvrátil a odcházel od ní pryč, ale Gwen byla odhodlána z něj dostat co nejvíc.

„Pověz,“ přiskočila k němu a popadla jej za mohutnou paži.

Otočil se a zadíval se na její ruku, jako kdyby to byl nějaký had, který se jej snaží uštknout. Nepohnul se, dokud ji

Gwen raději opět nestáhla. Několik mnichů se v tom okamžiku rozběhlo kupředu a vrhalo po ní rozezlené pohledy – ale Eldof na ně jenom kývnul, že je to v pořádku.

„Pověz mi,“ obrátil se znovu ke Gwen, „co si přeješ vědět? Odpovím ti jenom jednou jedinkrát.“

Gwen se zhluboka nadechla.

„Guwayne,“ začala potom. „Můj syn. Jak jej můžu získat zpátky? Jak můžu změnit osud?“

Dlouze a intenzivně se na ni zadíval.

„Odpověď máš celou dobu před nosem, a přesto ji nevidíš.“

Gwen usilovně přemýšlela, zoufalá zjistit, co je tím míněno, ale stejně jej nechápala.

„Argon,“ dodal. „Ještě stále ti neřekl všechno a právě v tom nevyřčeném vězí i tvá odpověď.“

Gwen byla v šoku.

„Argon?“ opakovala. „Argon něco ví?“

Eldof zakroutil hlavou.

„Neví, ale jeho učitel ano.“

Gwen měla pocit, že se jí rozskočí hlava.

„Argonův učitel?“ zeptala se.

Nikdy by ji nenapadlo, že by Argon mohl mít učitele.

Eldof však přikývl.

„Požádej jej, aby tě k němu odvedl,“ řekl s jistotou v hlase.

„Odpovědi, kterých se ti dostane, tě však možná vyděsí.“

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

Mardig zamyšleně kráčel chodbami hradu. Jeho srdce vzrušeně tlouklo, když si v hlavě promítal plán toho, co se chystal udělat. Zpocenou dlaní potom sáhl k opasku a nahmatal tam ukrytou dýku. Byl na stejné cestě, kterou předtím vykonal již milionkrát – na cestě za otcem.

Králova komnata už nebyla daleko. Mardig procházel kolem stráží, které mu ustupovaly z cesty a klaněly se. Věděl, že těch se obávat nemusí. Nikdo z nich neměl tušení, co se chystá udělat a nikdo to ani vědět nebude, dokud nebude čin dokonán – a v té chvíli již království bude jeho.

Jeho mysl se zmítala ve vzájemně si odporujících emocích, ale silou vůle je všechny překonával a kráčel dál. Nehleděl na to, že se mu třesou kolena. Musel pokračovat a konečně vykonat to, o čem celý život přemýšlel. Jeho otec jej odmalička utiskoval, nikdy s ním v ničem nesouhlasil a k jeho ostatním bratrům se přitom choval mnohem lépe. Všechno jenom proto, že si Mardig vyvolil nepodílet se na rytířské kultuře, ale namísto toho si dopřávat dobrého pití a ženské společnosti. Přišlo mu to lepší, než učit se zabíjet jiné.

V očích jeho otce to však znamenalo selhání a slabost. Mračil se nad vším, co Mardig vykonal a jeho vyčítavý pohled jej pronásledoval na každém kroku. Mardig snil o dni, kdy se mu dostane zadostiučinění. Navíc se teď nabízela šance,

že se ve stejném okamžiku může zároveň i zmocnit vlády nad královstvím. Každý předpokládal, že následnictví připadne některému z jeho bratrů, nejspíše nejstaršímu Koldovi, a pokud náhodou ne, mělo to být Mardigovo dvojče Ludvig. Jenže Mardig to viděl jinak.

Zahnul za další roh a narazil tam do dvojice strážných, kteří se mu okamžitě začali klanět a ustupovat z cesty.

Tu se však jeden z nich zarazil a podíval se na prince.

„Můj pane,“ oslovil jej, „král nám neoznámil, že očekává takto brzy nějaké návštěvníky.“

Mardig měl srdce až v krku, ale nutil se zůstat navenek klidný a sebevědomý. Podíval se na vojáka, jako kdyby to byl jenom odporný hmyz a s uspokojením sledoval, jak ozbrojenec nejspíše přešlápl.

„Copak já jsem nějaká návštěva?“ zeptal se chladně.

Strážný se uklonil a otevřel mu dveře dál. Mardig jimi prošel a nechal strážné, aby je za ním zase zavřeli.

Vkročil do místnosti a zarazil se. Spatřil tam svého otce, jak stojí u okna a zamyšleně přehlíží své království. Při zvuku Mardigových kroků se k němu král otočil a tázavě se na něj zadíval.

„Mardigu,“ oslovil jej, „čemu vděčím za tu čest? Nevola jsem tě. A ty ses během posledních měsíců také neobtěžoval mě navštívit – tedy, pokud jsi zrovna něco nechtěl.“

Mardig měl pocit, že mu srdce musí každou chvíli vyletět ústy ven.

„Nepřišel jsem tě o nic žádat, otče,“ odpověděl. „Přišel jsem si něco vzít.“

Král se nechápavě zachmuřil.

„Vzít?“ opakoval.

„Vzít si to, co mi patří,“ zněla odpověď.

Vykročil kupředu a v duchu se obrnil na následující chvíle. Král na něj stále nechápavě hleděl.

„A co to je?“ zeptal se.

Mardigovy dlaně se potily a v jedné z nich již čekala ukrytá čepel, ale přesto si nebyl jistý, jestli to nakonec dokáže udělat.

„Království,“ odpověděl.

Nato otevřel ruku a ukázal otci nůž. Přál si, aby viděl, co se stane, než jej bodne. Přál si na jeho tváři spatřit strach, zklamání a vztek, že se jeho vlastní syn o něco takového pokouší.

Jenže král se na zbraň podíval a vůbec to nebylo tak, jak Mardig očekával. Myslel si, že otec začne vzdorovat, bránit se, jenže on namísto toho spíše jenom posmutněl.

„Chlapče,“ řekl soucitně. „Navzdory všemu jsi stále můj syn a já tě mám rád. Já vím, že tohle v hloubi svého srdce udělat nechceš.“

Mardig přimhouřil oči, aby skryl zmatek, který se mu odehrával v mysli.

„Jsem nemocný, synu,“ pokračoval král. „Brzy budu mrtev tak jako tak. Až se to stane, království přejde na tvého bratra, ne na tebe. I kdybys mě teď zabil, nic z toho nemůžeš vytěžit. Pořád budeš třetí v pořadí. Odlož tedy svou zbraň a raději mě obejmí.“

Pořád tě mám rád tak, jak jen otec syna může mít.“

Mardig zuřil, ruce se mu třásly a on už je nadále nebyl schopen kontrolovat. Vrhnu se kupředu a bodnul otce do srdce.

Král se chytil za hrudník a s očima otevřenýma dokořán několikrát nejistě přešlápl. Mardig jej chytil za ramena a zadíval se mu do očí.

„Tvoje nemoc z tebe udělala slabocha, otče,“ zasyčel. „Před pěti lety bych něco takového neudělal. Naše království ale nemůže mít slabého krále. Já vím, že brzy zemřeš – ale ani to pro mě není dostatečně brzy.“

Král se zhroutil k zemi a už ani neodpověděl.

Znehybněl ve smrti.

Mardig se na něj díval, oddechoval, jako kdyby právě běžel na Útes a zpátky, a postupně mu docházelo, co právě provedl. Otřel si ruku do rukávu své róby a odhodil nůž na zem. Zbraň dopadla s kovovým cinknutím.

Zamračil se na krále.

„O bratry si nedělej starosti, otče,“ dodal. „Pro ně už mám také plán.“

Potom překročil tělo zavražděného otce, aby se mohl podívat z okna. Prohlédl si ulice města. Svého města.

Už brzy bude všechno patřit jen a pouze jemu.

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

Kendrick zvednul svůj meč a zablokoval ránu Písečného Chodce, který se na něj obořil. Zazvonilo to jako kdyby do sebe narazily dva meče. Bytost rychle smýkla drápy po čepeli, vykřesala pár jisker a sekla Kendrickovi po tváři, ale ten se stačil včas uhnout.

Otočil se kolem své osy a seknul, jenže i Chodec byl překvapivě hbitý. Jako pružina se ohnul zpátky a Kendrickova čepel proletěla vzduchem zcela neškodně. Bytost potom mrštně vyskočila do vzduchu ve snaze skočit na Kendricka jako kočkovitá šelma – ale on byl tentokrát na takový tah připraven. Poprvé podcenil jeho rychlost, ale okamžitě se z té chyby poučil. Teď se přikrčil, aby získal oporu v nohách, a bodnul přímo nad sebe. Obluda se na jeho meč nabodla vlastní vahou.

Přešel do podřepu a seknul v kruhu kolem sebe, čímž utál nohy hned dvou Chodců, kteří se k němu blížili. Potom přetočil svůj meč před tělem a bodnul za sebe do břicha dalšího, jenž se na něj chystal skočit zezadu.

Pouštní obludy se na ně sbíhaly ze všech stran a rozhořela se nelítostná řež. Brandt a Atme bojovali po jedné Kendrickově straně, zatímco Koldo s Ludvigem se bili na druhé. Všichni si vzájemně kryli záda a brzy zjistili, že musejí utvořit kruh zády k sobě, aby byli schopni té přesile čelit. Sekali kolem sebe, bodali, kopali a všemožnými dalšími způsoby si udržovali

Písečné Chodce od těla.

Bojovali dál a dál pod žhavými paprsky pouštních sluncí, před kterými se nebylo možné nikam schovat. Kendrickova ramena páčila bolestí, ruce byly od zápěstí až po loket od krve nepřátel a nohy jej po tom dlouhém pochodu už sotva držely. Neměli žádnou možnost si odpočinout, připravit se na boj, ani jak z něj uniknout. Bojovali o holé životy. Píseční Chodci krákorali svými skřehotavými hlasy a útočili na ně koordinovaně ze všech stran. Kendrick věděl, že v tomto boji musejí být extrémně opatrní, protože zranění se tu, vzhledem ke vzdálenosti, jež musí potom urazit zpátky na Útes, rovnalo přímé smrti.

Kendrick si během boje všimnul, že je nedaleko od nich držen Kaden. Díky bohu, že byl ještě naživu. Ležel na zemi, ruce měl svázané za zády a byl držen několika Chodci najednou, ale stejně se zmítal a ze všech sil se snažil vyprostit. Ten pohled dal Kendrickovi nové síly. Připomněl mu, proč sem přišli a že stále ještě je naděje na úspěch. Pustil se do nepřátel s dvojnásobnou zuřivostí a začal si prosekávat cestu k chlapci. Nelíbilo se mu, kolik se jich kolem něj rojilo a chtěl jej dosáhnout dříve, než mu něco provedou.

Tu najednou vykřikl, když byl zasažen drápy naplno do ruky. Otočil se k útočníkovi, který už se rozmachoval k další ráně, tentokrát mířené na jeho obličej. Kendrick nedokázal včas zvednout meč. Přikrčil se, aby přijal úder, který nejspíše roztrhá jeho obličej na kusy, když tu se vedle něj najednou objevil Brandt a vrazil do útočníka svůj meč až po jílec. Zachránil tím

Kendricka na poslední chvíli.

Téměř ve stejném okamžiku Atme skolil dalšího Chodce těsně předtím, než by zabořil své drápy do Bradtova krku.

Kendrick se otočil a zabil dva další, kteří útočili na Atmeho.

Tak to šlo stále dál a dál. Sekali kolem sebe, vzájemně si pomáhali a odráželi všechny útočníky. Ti padali k zemi a barvili písek rudou krví.

Tu si Kendrick povšimnul, že několik Chodců popadlo Kadenu a dali se s ním na útěk. Vycenil zuby. Situace začínala být kritická. Pokud se jim ztratí z dohledu, už Kadena nikdy nemusí najít.

Kendrick věděl, že se k nim musí okamžitě dostat. Několika ranami se vymanil ze sevření nepřátel a rozběhl se za chlapcem. Boj s Písečnými chodci nechal na ostatních. Pár se jich vydalo za ním a tak se Kendrick musel zastavovat a odrážet je. Už teď byl podrápaný po celém těle, ale nehodlal se nechat za žádnou cenu zastavit. Musel se ke Kadenovi dostat co nejrychleji.

Věděl, že je musí zastavit a že toto je jediná šance.

Sáhl k opasku, vytáhl nůž a vrhnul. Zabil jím jednoho z Chodců těsně předtím, než stačil zabořit svoje drápy do Kadenova krku. Kendrick se vrhnul jako šipka kupředu, během vteřiny překonal zbývající vzdálenost a rychlými seky poslal k zemi zbývající nepřátele.

Potom se rozkročil nad ležícím Kadenem do obranného postavení. Ostatní se k němu rychle přiblížili a začali útočit. Kendrick odrážel rány jejich pařátů, ale brzy byl obklíčen.

Bojoval do všech směrů, odhodlán zachránit Kadenovi život. Ostatní už se mezitím stačili uvolnit od útočníků a teď jim spěchali na pomoc.

Když si Kendrick ukradl vteřinku prostoru, využil jí, aby chlapci přeřezal jeho pouta.

„Vem si můj meč!“ křikl na něj.

Kaden tasil Kendrickův záložní meč, otočil se a postavil se obludám po Kendrickově boku. Navzdory tomu, že byl mladý, viděl Kendrick, že je rychlý, zručný v práci s mečem a ani trochu se nebojí. Byl dobrý pocit mít ho po boku.

Bojovali ve dvojici a znovu pobíjeli soupeře nalevo i napravo. Jenže těch bylo příliš mnoho a netrvalo dlouho a zcela je obklopili.

Kendrick cítil, jak jeho paže slábnou a začínají se třást, když tu se najednou ozval hromový bojový pokřik a on spatřil Kolda a ostatní, jak se k nim prosekávají. To mu dodalo trochu nových sil. Teď už jich proti Písečným Chodcům stálo šest a to byla síla, na kterou ty obludy nedokázaly najít recept. Brzy je všechny pobili.

Nastalo ticho. Kendrick ztěžka oddychoval a měl co dělat, aby se nezhroutil k zemi. Nedokázal uvěřit tomu, co právě vykonali. Všude kolem nich ležela těla pobitých nepřátel, rozesetých do různých směrů a pospojovaných potůčky krve, které byly však rychle vpíjeny žíznivým pouštním pískem. On i ostatní byli doslova pokryti ranami, ale žádná nebyla vážnější. Kaden byl zcela v pořádku, volný a teď se radostně usmíval.

Vděčně je začal všechny objímat. Začal s Kendrickem a

přítom se na něj významně podíval a pokýval hlavou na znamení díků. Poslední objetí si nechal pro Kolda, svého nejstaršího bratra, jehož černá kůže se leskla potem.

„Nemůžu uvěřit, že jste pro mě přišli,“ řekl Kaden.

„Jsi přece náš bratr,“ odpověděl Koldo. „Jak bychom mohli nepřijít?“

Tu se najednou ozvalo zaržání koní. Vzhlédli a spatřili šest zvířat, která byla Chodci někde ukradena a teď tu stála svázána k sobě provazy a čekala na smrt. Všichni si vyměnili pohledy.

Potom se vrhli ke koním, začali je odvazovat a naskakovat na ně. Ještě pořádně ani neusedli, když už je vedli po stopě zpátky do pouště a konečně směrem k domovskému Útesu.

KAPITOLA PATNÁCTÁ

Erec stál na zádi své lodi, která teď plula na konci flotily, a nervózně si prohlížel horizont za nimi. Na jednu stranu byl rád, že se jim podařilo zlikvidovat tu imperiální pevnůstku, osvobodit otrockou vesnici, vrátit se zpátky k soutoku řek a znovu se vydat správným směrem k Volusii, Gwendolyn a jejímu lidu. Na stranu druhou za to však zaplatil cenu. Ne pouze ve ztracených vojácích, ale také v promeškaném čase. Smazal se tím celý náskok, který nad tou imperiální flotilou ještě měli. Ztratili svoje denní vedení. Teď už je ostatně viděl. Jejich zlaté a černé vlajky nebyly ani kilometr za nimi a až sem doléhalo dunění bubňů jejich veslařů. Pronásledovali je neúnavně jako sršni, kterým někdo rozkoplní hnízdo. Jejich lodě navíc byly početnější a větší.

Podíval se kupředu. Od vesničanů věděl, že město Volusia už leží nedaleko, možná jenom za několika říčními zatáčkami. S rychlostí, jakou se imperiální flotila blížila, si však nebyl jistý, jestli tam jeho mnohem menší flotila dopluje včas. Začínal se smířovat s myšlenkou, že to možná bude muset otočit a pokusit se s nimi bojovat v předem ztracené říční bitvě.

Potom uslyšel zvuk, při kterém mu přeběhl mráz po zádech. Otočil se znovu zpět a trhnul sebou. První imperiální lodě se přiblížily na dostřel a teď už byla ve vzduchu první salva šípů. Bylo jich tolik, že nebe potemnělo. Velkým obloukem proletěly nad zbývajícími metry řeky a začaly klesat přímo na jeho loď.

Erec se schoval za zábradlí a potom s úlevou sledoval, jak se všechny šípy noří do vody za zádí. První salva byla naštěstí ještě krátká. Znělo to jako kdyby se zničehonic silně rozpršelo.

„POZOR ŠÍPY!“ zakřičel na vlastní posádku, aby ji varoval.

Většina z nich se poschovávala právě včas, protože už byla ve vzduchu další dávka. Tentokrát to byly šipky vypálené z kuší, které měly podstatně větší dostřel. Erec sebou mrštil za jeden ze sudů. Jeden z jeho mužů vykřikl. Erec se podíval jeho směrem a viděl, že mu jeden ze šípů skrz naskrz probodl nohu. Velká většina salvy však znovu popadala do vody.

Erec musel rychle jednat. Impérium se dostávalo do dostřelu a nepotrvá dlouho a budou těmi šípy doslova pohřbeni. Byly tam tisíce větších či menších lodí a jednoduše nebylo možné se takovému množství šípů vyhýbat donekonečna. Erec musel rychle něco vymyslet.

„Otočíme to a budeme bojovat, bratře?“ zeptal se Strom, schovávající se za stěžněm nedaleko.

Alistair seděla klidně vedle něj.

„Zvládneš to, můj milý,“ řekla. „Viděla jsem to.“

Erec jí pohledem poděkoval za povzbudivá slova a znovu se zadíval na okolní krajinu. Tu dostal nápad.

„Občas,“ řekl, „musíme něco obětovat, abychom dosáhli něčeho většího.“

Podíval se na bratra.

„Nalod' se na vedlejší loď, vyžeň z ní všechny pryč a zařaď ji jako poslední,“ poručil mu. Potom Stromovi podal ruku a zadíval

se mu do očí.

„Až s tím budeš hotov,“ dodal, „zapal ji a nasměřuj rovnou proti nim. Přeskočíš zpátky sem těsně předtím, než se jí zmocní plameny.“

Ve Stromových očích radostně zajiskřilo. Bez váhání vyskočil a rozběhl se splnit rozkaz. Gazelím skokem se přenesl na palubu vedlejší lodi a začal udílet rozkazy její posádce. Muži se okamžitě zvedali ze svých úkrytů a v rychlém sledu přeskakovali na Erecovu loď. Její ponor povážlivě klesnul, jak se zdvojnásobila lidská zátěž.

„Více lidí k veslům!“ reagoval okamžitě Erec ve strachu, že zpomalí.

Počet veslařů se zdvojnásobil a loď okamžitě citelně nabrala na rychlosti. Přesto však ještě nebyl spokojen.

„Rozptylte se!“ velel další rozkazy. Přesuňte se na další loď!“

Posádka opuštěné lodi se tedy rozdělila do skupinek a každá potom skončila na palubě jiné z lodí, až se jejich váha nakonec rozložila tak, že to nebylo znát. Konečně měl Erec pocit, že mají tu správnou bojovou rychlost.

Zaměřil svou pozornost na Stromovu loď. Jeho bratr zrovna zapálil pochodeň, obcházel s ní po lodi a systematicky ji podpaloval. Potom ji vší silou vrhnul nad sebe do plachtoví. Loď začínala hořet a bylo na čase zmizet. Strom se s rozběhem přenesl zpátky na Erecovu loď a společně potom sledovali, jak se ta opuštěná rychle mění v obří planoucí pochodeň, otáčí se v proudu a míří čím dál rychleji k imperiánům.

„Veslovat!“ křičel Erec ve snaze ještě zvýšit rychlost a dostat se od imperiálních lodí co nejdále.

Dařilo se, jejich náskok se opravdu začal zvětšovat.

Imperiální lodě musely začít manévrovat, aby se vyhnuly té hořící, ale zatímco některé ještě měly čas a prostor, pro jiné, plující hlouběji ve formaci, už ani nebylo v omezeném prostoru říčního koryta kam manévrovat. Začali po ní tedy pálit vším, co měli. Plýtvali šípy i oštěpy na opuštěnou loď, které to stejně nemohlo nijak zvlášť ublížit. Loď byla bombardována ze všech stran, ale samozřejmě si nadále razila cestu po proudu a přímo k nim.

Během chvíle projela prvními řadami, které se ještě stačily rozestoupit a ocitla se v centru imperiální flotily. Další už neměli kam uhnout.

Začalo docházet ke srážkám, plameny přeskakovaly z jedné lodi na druhou a jejich posádky v děsu skákaly do vody. Imperiální flotilu zachvátil chaos a řev. Během chvíle bylo v plném plameni několik dalších lodí a oheň se, navzdory snaze posádek jej uhasit, šířil rychle dál.

„PANE!“ uslyšel za sebou Erec.

Otočil se a viděl jednoho ze svých mužů, jak ukazuje kupředu proti proudu řeky k něčemu, co Erecovi doslova vzalo dech. Za ohybem se totiž otvíral výhled na ohromné město, které nemohlo být ničím jiným, než jejich cílem.

„Volusia,“ řekla Alistair přesvědčeně a Erec věděl, že má pravdu.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.